ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ —
200-річчя
НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА
100-річчя
АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ
— БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 35. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. СЕРЕДА, 25-го ЛЮТОГО 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. WEDNESDAY, FEBRUARY 25, 1976 No. 35. VOL. LXXXIII.

В Оттаві відбулася Всеканадська Конференція Багатокультурности

Вінніпеґ (КУК). — При участи 550 запрошених представників різних етнічних груп Канади в днях 13 до 15 лютого ц. р. відбуто в Оттаві Другу Всеканадську Конференцію Багатокультурности. Цю важливу конференцію відбуто з ініціятиви федерального Міністра багатокультурности під спонзоруванням Кансультативної Ради Багатокультурности, до складу якої від українців входять: д-р П. А. Кондра, д-р Стефанія Потоцька, д-р М. Р. Лупул, проф. В. Тарнопольський, М. Плавюк і д-р Р. Олійник.

Крім названих, в цій важливій конференції взяли участь від Комітету Українців Канади: д-р С. Радчук, д-р І. Глинка і д-р С. Яр. Кальба, а від Провінційних Рад: С. Фроляк — Торонто і І. Брода — Едмонтон, та декілька представників українського студентства на чолі з Шілою Слободзян, головою СУСК. Крім того, учасниками конференції були представники української преси і ті українці, яких запрошено до участи з уваги на їх позиції у федеральному і провінційних урядах.

Предметом нарад конференції були справи: збереження етнічних мов, опінія про політику багатокультурности більшости канадського суспільства, відношення до цієї політики англомовної і франко-мовної групи в Канаді і справа етнічної багатокультурности з точки погляду опінії американців в ЗСА. Найважливішим успіхом цієї конференції було слово міністра багатокультурности Дж. Мунро, виголошене на бенкеті, в якому він офіційно ствердив, що принципи політики багатокультурности з 1971 року будуть всі затримані в силі на найближчий час. Як відомо з попередніх повідомлень, Централя КУК у своїй телеграмі 22 січня 1976 вимагала такого офіційного ствердження на форумі цієї конференції, з уваги на коментарі англомовної преси про заплановані зміни в політиці багатокультурности.

Вінніпеґ

Ню Йорк має нового „війта": д-р В. Савчак очолив нову управу КОУАО

Ню Йорк, (в. л-ць). — В суботу, 21-го лютого ц. р. в пополудневих годинах відбулись тут у приміщенні Українського Народного Дому, Надзвичайні Загальні Збори Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій Великого Ню Йорку — Метропольтального Відділу УККА, що були продовженням Загальних Зборів з 7-го грудня 1975 р., — на яких, як відомо, не можна було вибрати управи і тому треба було відложити на три місяці Загальні Збори, щоб дати можливість новій Номінаційній комісії підібрати відповідний особовий склад керівних органів Комітету. Перевівши ряд консультаційних розмов, засідань і особистих зустрічей, Номінанаційна комісія в складі: д-р Василь Палідвор — голова, д-р Іван Сєрант — секретар і адв. О. Германюк, Михайло Салдан, Леся Кіршак, Микола Хоманчук, ред. Володимир Левенець, Степан Чума, інж. Вячеслав Вишневський — члени, запропонувала Надзвичайним Загальним Зборам нову листу кандидатів, яка, з незначними змінами, була прийнята. Нову Управу КОУАО очолив, і тим самим став новим нюйорським „війтом", відомий політичний і суспільно-громадський діяч, заступник голови Політичної Ради УККА д-р Володимир Савчак, а до управи увійшли: мґр Іван Базарко — перший заступник голов,, інж. Юрій Гончаренко — другий, адв. Юрій Волинець і пані Ірина Куровицька — чергові заступники, адв. О. Германюк і пані Розалія Полчі — секретарі, мґр Аскольд Лозинський — референт зовнішніх зв'язків, лейтенант Григорій Полчі — реф. зв'язків з міськими чинниками, Я. Косановський організаційний референт, М. Хоманчук — фінансовий референт, Степан Чума — імпрезовий, редактори В. Левенець, І. Длябога і Г. Сміндак — пресові референти, д-р І. Соневицький — реф. культури, Лев Пришляк і М. Коц-

(Закінчення на стор. 8-ій)

НТШ і УВАН влаштовують спільну наукову конференцію з ділянок хемічних, біологічних і медичних наук

Ню Йорк, (НТШ). — В суботу та неділю, 28 і 29 лютого 1976 р., кожноразово в 2-ій годині по полудні відбудеться тут спільна Наукова Конференція НТШ і УВАН в будинку УВАН, 206 Вест 100 вулиця. В суботу, 28 лютого 1976, вібудуться дві сесії, а саме з ділянки хемії і геології та біології і агрономії. Першою сесією проводитиме проф. д-р О. Кононенко, а доповіді виголосять: д-р М. Диміцький, проф. д-р І. Олексишин і проф. д-р О. Попович. Другою сесією проводитиме проф. мґр Л. Марґоліна, а доповіді виголосять: д-р К. Архімович, проф. д-р О. Архімович, проф. д-р Г. Гагарин, агр. селекц. І. Громик, доц. дипл. інж. Р. Кобринський, д-р В. Лазорко, проф. д-р Р. Максимович, проф. мґр Л. Марґоліна і проф. М. Остап'як.

В неділю, 29-го лютого 1976 р. в год. 2-ій по полудні відбудеться третя сесія під керівництвом проф. д-ра Б. Гординського і проф. д-ра Р. Осінчука. Доповіді виголосять: д-р О. Волянський, проф. д-р Гординський, д-р дипл. інж. Ю. Луцишин, проф. д-р Р. Осінчук і д-р М. Стефанів. Вхід вільний.

Цієї п'ятниці Нюйоркська Округа УНС матиме Річні Збори

Ню Йорк. — Управа Окружного Комітету Відділів УНСоюзу, яку очолюють: д-р Іван О. Флис — почесний голова, Микола Хоманчук — голова, Михайло Юзенів — секретар і д-р Іван Сєрант — касир, інформує, що цієї п'ятниці, 27-го лютого ц.р. о год. 7-й вечором тут в Українському Народному Домі (кімната ч. 22) відбудуться річні Загальні Збори Округи, участь у яких візьмуть урядовці 34-х Відділів, конвенційні делеґати, зацікавлені члени, як також репрезентанти Головного Уряду УНС та обласний організатор. В програмі Зборів, крім звітування управи, дискусії над звітами, устійнення й прийняття пляну праці на 1976 рік та вибору нової управи, передбачаються інформативні доповіді головних урядовців.

Трапляється добра нагода на оборону о. В. Романюка

Вашінґтон, Д. К. — Комітет Оборони Мороза в листах до кожного із 32-ох членів Комісії Людських Прав при Об'єднаних Націях, звернувся з проханням розглянути справу ув'язненого совєтськими властями о. Василя Романюка в контексті ширшого розгляду порушення права релігійної свободи і переслідувань в СССР. До кожного листа Комітет Оборони Мороза залучив спеціяльно спрепарований пакет інформацій про о. В. Романюка, який під цю пору є вже в сьомому місяці голодівки в одному з мордовських концентраційних таборів як протест проти заборони властами користуватись йому біблією.

о. Василь Романюк

На порядку нарад Комісії Людських Прав ОН, яка під цю пору відбуває свої наради в Женеві, є справи порушення людських прав в Чіле, Південній Африці і в зайнятих Ізраїлем арабських територіях. Одначе вже в перших днях нарад американський представник Леонард Ґармент видвигнув питання „релігійної нетолеранції", заявляючи, що іґнорування Комісією цієї справи є „скандалом монументальних пропорцій". Він в дальшому звернувся до Комісії не робити вийнятків, а розглядати всі випадки порушення людських прав у всіх країнах.

В цілях підсилення акцій в обороні о. В. Романюка, Комітет Оборони Мороза звернувся із закликом до української громади в ЗСА висилати телеграми до американської делеґації в Женеві на слідуючу адресу:
Leonard Garment, U. S. Delegate to U. N. Human Rights Commission, c/o Commission on Human Rights, United Nations Office, Palais des Nacions, Geneva, Switzerland.

Телеграми слід висилати до 5-го березня, 1976 року.

„Наша роля в обороні людських прав в Україні" була темою панелю Українського Клюбу в Н. Й. університеті

Ню Йорк (Роман Сохан). — Український Клюб при Нюйоркському університеті влаштував в цьому університеті в залі Лоб Сентер дискусійний панель на тему: „Наша роля в обороні людських прав в Україні". Участь у панелі, яким проводила підписана голова клюбу, взяли Йосип Лисогір — віцепрезидент Українського Конгресового Комітету Америки, Андрій Фединський — репрезентант Видавництва „Смолоскип", Марійка Мотиль — репрезентант Комітету оборони совєтських політичних в'язнів та Андрій Міхняк — репрезентант Комітету оборони Мороза.

Спершу панелісти дали короткі доповіді про працю репрезентованих ними організацій в ділянці оборони людських прав в Україні. Опісля розвинулась дискусія з участю всіх учасників, які перед дискусією представились. Ігор Новиченко, який представив себе, як затруднений в Об'єднаних

(Закінчення на стор. 8-ій)

П'ять американських жидів демонстрували в совєтському міністерстві в обороні д-ра Штерна

Москва. — П'ять молодих американців жидівського походження увійшли минулого тижня в приміщення совєтського міністерства охорони здоров'я і заявили, що не вийдуть добровільно з нього, поки не дістануть запевнення, що д-р Міхаїл Штерн одержить кращі умови в тюрмі і його здоровельний стан буде перевірений лікарем з американської амбасади. Як відомо, д-ра М. Штерна засуджено в грудні 1974 р. нібн за те, що він „одержував хабарі від пацієнтів", але фактично його засудили за бажання виїзду до Ізраїлю двох його синів і за його жидівське походження. Один з демонстрантів, Пітер Вейнстейн, заявив закордонним кореспондентам, що якщо совєтська влада не зробить ніяких заходів, щоб припинити повільну смерть д-ра М. Штерна, який останньо захворів на туберкульозу, то, вони, з мотивів гуманности, готові всі п'ять піти до тюрми на місце Штерна, щоб зберегти його життя. Дисидентські круги, які передали цю вістку на Захід, не інформують, як реаґували совєтські чинники на цю форму демонстрації молодих американців.

Пленум ТУСМ-Схід відбудеться з кінцем цього тижня

Юніондейл, Н. Й. — В суботу та неділю, 28-29 лютого, тут в Українському Католицькому Центрі при 266 Юніондейл евеню відбудеться пленум ТУСМ - Схід, влаштований Крайовою Управою ТУСМ. Голова ТУСМ Галина Климук та східній віце - президент Роман Зварич передбачують, що в пленумі візьмуть участь осередки діяльности в Ню Йорку, Філядельфії, Гемпстеді, Рочестері, Сиракюзах, Боффало, Ню Гейвені, Нюарку та Гартфорді. Крім загальних звітів членів Управи під час пленуму відбудеться також панель на тему: „Національно - визвольна боротьба українського народу". Панелістами будуть: мґр Ляриса Кий — „Роля української провідної верстви", Г. Климук — „Участь молодечих сил у національно - визвольній боротьбі", та Р. Зварич — „Аналіза української політичної думки". Модератором панелю буде Аскольд Лозинський.

Рівнож під проводом Бориса Потапенка дебатуватиметься два „дискусійні циклі" — „Активізацію української спільноти в ЗСА", та під проводом Володимира Зарицького — „Зовнішна діяльність політичного середовища".

Перша сесія в суботу розпочнеться о год. 11.00 рано. Реєстрація для делеґатів виноситиме 8.00 дол., що оплачуватиме вступ на забаву в суботу вечором та харчування.

Ніксон в Пекіні не критикував президента Форда — твердить Білий Дім

Вашінґтон. — Білий Дім у понеділок, 23 лютого, заявив, що не погоджується з інтерпретацією великої частини американської преси, яка твердила, що день раніше колишній президент Ричард Ніксон, який перебуває на 9-денних відвідинах у комуністичному Китаї, під час промови критикував закордонну політику президента Джералда Форда та державного секретаря Генрі Кіссінджера. Пресовий секретар Білого Дому Рон Нессен та один високий урядовець Державного департаменту твердили, що вислів Ніксона про те, що існують деякі люди, які наївно вірять, що саме підписання заяви щодо принципів або дипломатичні конференції принесуть світові „негайний і довготривалий мир", цілком не можна інтерпретувати як критику президента Форда та секретаря Кіссінджера за підписання Гельсінкської Декларації та за їхне ведення політики детанту із Совєтським Союзом. Білий Дім, напередодні президентських правиборів у Ню Гемпширі, заявив, що слова Р. Ніксона можуть цілком сміло стосуватися договорів, які він сам підписував під час його президентури. Один речник Державного департаменту сказав, що Ніксон правдоподібно тільки хотів підкреслити, що „важливі є діла, а не слова" та зазначив, що під час підписання Гельсінкської Декларації президент Форд також заявив, що „світовий мир — це не тільки шматок паперу".

У понеділок, 23-го лютого, речники уряду Китайської Народної Республіки повідомили, що під час майже двогодинної розмови Ніксона з лідером компартії Мао Тсе-тунґом, яка відбулася того самого дня, були заторкнені різні питання та, що Мао передав через Ніксона поздоровлення для президента Форда. Коментатори твердять, що це поздоровлення мало на меті вказати, що запрошення Ніксона на відвідини Китаю не було викликане бажанням скритикувати президента Форда. Того самого дня Ричард Ніксон відбув другу з черги нараду з діючим прем'єром Гуа Куофенґом і заплановано дальші розмови. Ричард Ніксон і його жінка мають відлетіти з комуністичного Китаю в неділю, 29-го лютого.

Країни південної Азії обмірковують господарські справи

Денпасар, Індонезія. — Ройтер інформує, що лідери південно-азійських країн, в тому числі 5 лідерів некомуністичних держав, відбули тут свою конференцію для обмірковування в першу чергу економічних проблем. Конференція, перша на протязі останніх 8 років, відбулась з ініціятиви президента Індонезії Сугарта. Крім Сугарта, участь в нарадах взяли ще президент Філіппін Маркос і прем'єр-міністри Тайлянду, Сінґапуру і Малайзії. Комуністичні країни, в тому числі обидва В'єтнами, були заступлені численними делеґаціями, очоленими прем'єр-міністрами чи міністрами закордонних справ і торгівлі. У висліді дводенних нарад країни південної Азії прийшли до переконання, що вже найвищий час розпочати між собою реальну торговельну співпрацю і співробітництво в інших ділянках економіки. В кінцевій аналізі стверджується, що безпека країн Південної Азії залежна в якійсь мірі від економічної стабільности. Президент Філіппін Фердінант Е. Маркос закликав до усунення всяких перешкод і „атмосфери підозрінь", яка залишилася з часів війни і повоєнних місяців.

ЗСА, СССР і 5 інших держав підписали договір

Вашінґтон. — Фред Ікел, директор Аґенції для контролі зброї та розброєння, у понеділок, 23 лютого, повідомив сенатську підкомісію, що минулого місяця ЗСА та шість інших індустріяльних країн підписали договір, який має на меті забезпечити, що проданий для мирних цілей атомовий матеріял не буде вживаний для мілітарних цілей. Хоча Ікел не назвав тих інших держав, то стало відомо, що ними є Совєтський Союз, Великобританія, Західня Німеччина, Франція, Японія та Канада. Договір встановляє напрямні, які мають запевнити, що жадна країна, яка купує атомовий матеріял в згаданих 7-ох державах, не може вжити цей матеріял для розбудови атомової зброї, а рівнож встановляє нові запобіжні заходи. Переговори між цими 7-ма державами відбувалися протягом останніх 9-ох місяців і були викликані тим, що в 1974-му році Індія випробувала атому зброю, виготовлену з матеріялу закупленого в Канаді. Крім того, Західня Німеччина рішила продавати такий матеріял Бразилії, а Франція підписала контракти з кількома іншими країнами.

Д. Шорр суспендований за передання таємного звіту

Вашінґтон. — Телевізійна сітка „Сі-Бі-Ес" повідомила, що формально звільнила від всіх обов'язків свого вашінґтонського кореспондента Деніела Шорра аж поки не закінчиться конґресове слідство щодо передання ним для газети „Ди Виледж Войс" таємного звіту Комісії Палати Репрезентантів для справ розвідки. Речник „Сі-Бі-Ес", Ричард Сейлент, поінформував, що Шорр продовжуватиме одержувати свою платню, але не буде репортувати про події у столиці. Як відомо, Шорр одержав звіт конґресової комісії і передав його для згаданої газети, хоча Палата Репрезентантів раніше проголосувала задержати цей звіт у таємниці аж поки Білий Дім не усуне з нього деяких інформацій, які могли б пошкодити безпеці країни. Речник „Сі-Бі-Ес" сказав, що ця телевізійна сітка підтримуватиме Шорра тим, що оплачуватиме кошти адвоката і піддержить його становище, що він не може зрадити свого джерела, тобто прізвища конґресмена, або члена персоналу Комісії для справ розвідки, який передав йому цей звіт. Речник „Сі-Бі-Ес" зазначив, що тут заторкнений принцип свободи преси. Однак він сказав, що передання Шорром звіту для газети „Виледж Войс" є персональною справою Шорра і тут вже сітка „Сі-Бі-Ес" не займає жадного становища.

УКРАЇНЦІ БЕРУТЬ АКТИВНУ УЧАСТЬ У ФОРУМІ АМЕРИКАНСЬКИХ ПРОБЛЕМ

Чікаґо (В. М.) — Ювілейні відзначення 200-ліття Америки в повному розмаху. Різні установи, товариства, групи, релігійні об'єднання, урядові й неурядові чинники, школи, засоби комунікації включилися у ці святкування. Замітним є те, що етнічні американці, тобто ті, які підкреслено згадують своє етнічне походження і предки яких прибули до цієї країни здебільшого вже після Революції 1776 року, беруть живу участь в ювілейних відзначеннях постання Америки. Зрозуміло, що й українська спільнота активно включилася в ці святкування, тим більше, що у 200-ліття З'єднаних Стейтів Америки припадає і 100-ліття українського поселення в цій країні.

Відомий коментатор Волтер Кронкайт запропонував в 1973 р. американському суспільству зустріти цей ювілей широким продискутуванням основних проблем минулого й сучасного Америки. Кронкайт звернув увагу, що найкращою формою відзначення 200-ліття буде, якщо відбудеться загальний діялог серед американців про вартості й ідеали, які зродили цю країну, про сили, що її формували, про процеси й проблеми, котрі Америка переживала й переживає, та про її майбутній шлях. З цієї ініціятиви виникла програма, що її названо Форумом Американських Проблем.

Від вересня 1975 р. в сотнях газет та радіомовленнях, в багатьох школах, культурних і релігійних установах Америки, від побережжя до побережжя, проходять такі загальні дебати. Основою для цього служать матеріяли, підготовані крайовою плянувальною комісією та опрацьовані передовими спеціялістами, передусім з академічного світу. Заініційовано тисячі дискусійних груп, ведуться кореспонденційні курси через пресу; мільйони людей читають ці матеріяли, слухають їх по радіо, оглядають відповідні фільми. Досі нараховують якихось 15 мільйонів людей, охоплених цією програмою. Фінансує цю програму Крайова Фундація Гуманістичних Наук та Управління Двістіліття Американської Революції (АРБА).

До цієї загально - крайової програми дискусійного форуму про американські проблеми включилися й українці. Філія Українського Католицького Університету в Чікаґо зголосила своє бажання влаштувати таку програму не лише в Чікаґо, але до певної міри поширити її на всю українську громаду в Америці. В Чікаґо відбуватиметься між 20 лютого і 14 травня десять дискусійних вечорів з виступами окремих спеціялістів. Загально - американські проблеми будуть порушені з української перспективи. Чікаґська програма Філії УКУ проходитиме під заголовком: „Америка в житті української етнічної спільноти".

Основою для дискусії будуть матеріяли - статті, виготовлені Форумом Американських Проблем, що їх Філія УКУ перекладає на українську мову для користування учасниками цих дискусійних семінарів. Організатори чікаґського проєкту вибрали лише частину матеріялів Форуму, що найбільше підходять до пропо-

(Закінчення на стор. 8-ій)

Продовжується підготова книги УККА про історію українського поселення в ЗСА

Ню Йорк, Н. Й. — Підготовка книги УККА про історію української еміґрації та її вклад в розбудову Америки поступає стало вперед з тим, що досі вже яких 60 відсотків матеріялу готові до друку — згідно з повідомленням д-ра Володимира Душника, редактора „Українського Квартальника", якого Екзекутива УККА назначила головним і відповідальним редактором книги. Книга буде історією українського поселення в Америці та його надбань і вкладу в зріст й розбудову Америки.

Д-р Володимир Душник

Згідно з повідомленням д-ра В. Душника до співпраці заанґажовано понад 50 авторів з кругів українських науковців та дослідників, провідників українських інституцій і організацій, як теж спеціялістів з різних ділянок життя.

Серед статтей є основні дослідчі статті з ділянки історії української іміґрації, економічного й промислового життя, і т. п. Різноманітна тематика охоплює такі проблеми: історія українського іміґранта та його боротьба за культурно-етнічну ідентичність в Америці. Статистичні дані про українських іміґрантів в Америці; Україна й українці в американській літературі; Український визвольний рух та його запілля в Америці; Значення української спадщини в Америці; „Україніка" в американській науці; Українці на фармах Америки; Розвиток національно-релігійного, суспільно-культурного та політичного життя українців в Америці; Українці в американській промисловості; Канонічно-правні основи Української Католицької Церкви в Америці; Історія української преси в Америці; Українські збірники й архіви в Америці; Українські Великодні писанки; Проблема визнання української державности Америкою; Роля української жінки в родинному житті, і т. п.

Рівночасно, виготовлено вже історію українських громад: Піттсбурґу, Клівленду, Янґставну, Детройту, Гюстону, Обурн, Коговзу, Амстердаму, Лорейну, Маямі, Мадісон Гайтс, Іст Медов, Ютіки, Віллиментику і Рочестеру.

Крім того, на викінченні є інші статті з українською тематикою: про українську музику в Америці, українців в американських фільмах, про українських малярів, різьбарів і архітектів та про українські народні танки, як і про українські фінансові та кредитові інституції і українське друкарство в Америці. Окремі статті викінчуються про українські молодечі й спортові організації, комбатантські згуртовання та українські політичні організації.

Остаточний виказ всіх статтей, включно з авторами, буде поданий як тільки всі статті будуть надіслані до редакції.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Правда перемагає

Немає на світі сили, яка могла б змірятись з правдою. Раніше бо чи пізніше — правда таки переможе. Дуже влучно, з'ясувано це у відомому американському твердженні, що можна обдурювати деяких людей увесь час, або всіх людей деякий час, але не можна обдурювати всіх людей ввесь час.

Інакше думали большевицькі дурисвіти. Обманом і брехнею вони прийшли до влади, обманом і брехнею вони поширили цю владу на поважну частину світу і обманом, в супроводі терору аж до народовбивства, при цій владі вдержуються. Проте, на ніщо не здалося їм придушування тієї правди терором у їхній власній рабовласницькій імперії, ані прикривання її всілякими „потьомкінськими селами" поза їхніми кордонами уже понад півсторіччя. Істина про ту звироднілу імперію і систему вилазить, як шило з мішка, при кожній нагоді, а всі пропагандивні совєтські брехні вертаються — за словами Валентина Мороза — бумерангом проти їх фабрикантів.

Одним з багатьох прикладів безнадійности совєтського прикривання правди можуть послужити статті і коментарі в „Ню Йорк Таймсі", що ними цей престижевий американський щоденник попередив теперішній 25-ий з'їзд Компартії Совєтського Союзу в Москві.

Редактор того щоденника і відомий коментатор Гаррісон Е. Сейлисбері в недільному виданні з 22-го лютого дуже правильно і влучно порівнює теперішню „совєтську" імперію з колишньою царською, пишучи:

„... Отже, що є держава, створена, ведена і керована від 7-го листопада 1917-го року, тими, що їх Ленін назвав „авангардом партії пролетаріяту"? Фізично, це є царська стара російська імперія з деякими більшими змінами. В навечір'я Першої світової війни Николай Другий володів над обширом 6.8 мільйона квадратних миль із 139 мільйонами населення... Сьогодні Кремль має безпосередню владу над 8.6 мільйонами квадратних миль обширу із 250 мільйонами душ — як сказав би цар... Царську Росію називали „тюрмою народів". Деякі критики совєтів вважають, що той самий епітет можна застосувати і сьогодні. Понад 60 відсотків совєтського населення становлять слов'яни. Великороси, себто основний російський пень, становлять половину цілости. Решта поділена на понад 100 етнічних груп, найбільшу з яких становлять українці, перші кузини великоросів, глибоко обурені тим, що вони вважають російськими зусиллями придавити їхню горду ідентичність... Совєтський Союз поділений на 15 „національних республік" та багато більше етнічних районів і округ. Але справжня рівність не існує. Етніки України, Валтійських держав чи Кавказу вважають, що засадою є великоросійське панування..." — пише Сейлисбері, наводячи ще ряд інших прикладів в доказ свого твердження, що сьогоднішня совєтська імперія є тільки продовженням колишньої царської.

Не менш промовисто з'ясував цитований „Ню Йорк Таймс" теперішню істину про Совєтський Союз в редакційному коментарі у виданні з понеділка, 23-го лютого. В редакційному коментарі на тему 25-го з'їзду Компартії Совєтського Союзу, там, між іншим, сказано:

„Фактом є, що зовнішній спокій, лад і стабільність Совєтського Союзу", не віддзеркалюють вповні дійсности. Під зовнішністю — як кремлівського проводу, так і країни — сильні джерела напруження та сили за зміну створюють натиск, що є дуже дійсний мимо репресій. Мільйони совєтських громадян здають собі справу з аномалій і недоречностей у факті, що їхні верховоди можуть висаджувати ракети на плянеті Венері, але не можуть виростити дома досить збіжжя, щоб нагодувати совєтський нарід. Мільйони українців, білорусів, латвійців, естонців, литовців, жидів, грузинів, вірмен, азербайджанців казахів, узбеків та інших не-росіян дивуються, чому вони залишаються в поневоленні в добі, в якій колоніялізм знищено майже всюди інде. Немає помітного доказу, що ці та інші натиски викличуть непередбачені вибухи в Москві в найближчих днях. Але спокій, тяглість і стабільність, що їх тепер Москва наголошує, нагадують щасливі села, що їх колись Потьомків показував Катерині Великій", — кінчає свій багатомовний коментар „Ню Йорк Таймс".

І. Світ

„ДАЙОШ АФРИКУ!"

(1)

Такий є „лозунг" сьогоднішньої Москви. Він вживався під час останньої війни, а також опісля, коли відсилалося різне постачання закордон — чи то в Індію, чи в арабські країни, чи то в суперечках з Китаєм. Більшість цих закликів міститься в пропагандивних відозвах і часописах, що залишаються недоступними для спостереження поза межами „країни соціялізму".

Це гасло совєтського імперіялізму, перебране совєтами разом з іншими обов'язками царського часу. Тоді йшло про поширення імперії для „блага людства". Тоді „відсталим" народам, „поганам" і іншим „невірним" неслося московське православіє та надії на царя - батюшку, як то було з Кавказом чи у справі заходів забрати Монголію в 1911 році під „височайшу руку білого царя". Тоді не вдалося.

Чи є це нова ідея? Безперечно ні, — бо вона існує від часів Івана IV (Грозного), який розпочав похід на схід поневоленням Казанського царства, з руйнуванням мечетів та інших пам'яток татарської культури.

Звертаємося за авторитетними матеріялами до видатного марксистського історика, якого вичистили зі совєтського пантеону та заборонили всі його писання — Михайла Покровського. Цікаво нагадати, що він зазнавав також нагінки від царських цензорів, але все ж не так жорстоко, як тепер. Отже, він опрацював та видав велику „Русскую історію з древних времен". Книжки виходили з друку одна за одною ще за царя і не мали великих труднощів аж до огляду періоду XIX століття, коли прийшло до опису подій, пов'язаних з царюванням Александра II. Тоді царська цензура конфіскувала томи дев'ятий і десятий. Дев'ятий том був повністю знищений, а 10-ий — пізніше з малими змінами дозволений для друку і вийшов. Цікаво, що М. Н. Покровський і його видавці звернулися були через суд до Московської судової палати, але вироком її від 19 вересня 1913 року конфіската була затверджена ,а прохання про зняття цензури відкинене. Чи таке було б можливе тепер в совєтській імперії „збудованого соціялізму" та „законности і справедливости", про які кричить Москва!? Інша велика праця М. Покровського називається — „Первые шаги русского империализма на Дальнем Востоке". Це був неначе окремий розділ зі серії книжок, пов'язаних між собою темою — імперіялізм Росії. Його інші книжки були: „Русско - японская война" та „Дипломатия и войны царской Россип".

Сьогодні Москва перевидала велику історію Ключевського та Історію Росії Соловйова, але не перевидала праць М. Покровського, хоч він був марксист, бо він осуджував московський імперіялізм, що безперечно не відповідає сучасним плянам СССР.

До половини минулого століття цей московський імперіялізм переводився різними шляхами і не знаходив багато спротиву з боку інших держав, „капіталістичних - европейських", бо вони також були у процесі поширення своїх колоній і здобування нових ринків. Росія провадила свої рухи в Азію через Сибір у напрямку Тихого океану. (Питання Аляски, Гаваїв і Каліфорнії залишаємо осторонь, це може бути окремою темою — т. зв. „російської" Америки!).

Початком російського імперіялізму в Африці безперечно треба уважати авантюру Ашинова в Абесинії, коли московська тодішня фльота окупувала кусок берега Червоного моря, заснувавши там „Новую Москву". Сильні протести Франції — обурення Парижу заставили москалів забратися геть. Це було в 1887-89 роках. Покришкою для дій царського уряду було те, що треба, мовляв, піддержати Абесинію, бо вона... православна. Тоді бо були приятельські взаємини з негусом країни — Менеліком II, який, до речі, у 1889 році побив італійців, які хотіли заволодіти його країною. Росія уникла тієї поразки.

У 1896 р. на спеціяльному засіданні уряду в Петербурзі був заслуханий проєкт міністра Нелідова про захват фльотою Босфору, але Франція знову виступила проти. Авантюра була на деякий час забута, але її згадано в 1916-1917 рр.

В міжчасі політичний діяч Бадмаєв знайшов підтримку царя Александра III для пляну загарбати Монголію, Тібет і Північні Хіни. Він дістав два мільйони карбованців і заснував в Читі окрему контору, щоби перевести ці пляни в життя, але час був прогавлений.

Чому існували ці пляни в першу чергу? Петербург побачив, що можна собі дозволити і не мати протестів інших держав. Росії вдалося дістати погрозами від Пекіну згоду спочатку на загарбання Амурщини, а потім, трохи пізніше, Приморщини — Зеленого Клину.

Треба нагадати, що в 1858 р. міністер Хитрово склав звіт цареві про необхідність створення морської бази для постачання московським кораблям вугілля на Червоному морі. Пізніше ця спроба не вдалася з „Новою Москвою". Було також намагання створити „Задунайську губернію" з пляном окупації Болгарії, але проти цього був сильний спротив Англії та „тройственного соглашенія" — себто Німеччини. Австрії й Італії.

(Продовження буде)

Л. М-а

В МОСКВІ 15 РОКІВ ТОМУ

Проблема Китаю викликає щораз більше зацікавлення не лише політиків, але й пересічного читача, який хоче бути поінформованим про світові події. І коли політики заглиблюються здебільшого в певну і найновішу ситуацію, то пересічний читач хотів би не раз охопити цілість проблеми, або хоча б помітну частину її, з тим, щоб для нього було повторено найпідставовіші етапи, напр.., розколу поміж Пекіном і Москвою — розколу, що щораз істотніше впливає на світову політику.

Читаючи статтю Н. Градобоєва у „Новому Русскому Слові" за 15-те січня, складається враження, що автор якраз мав на увазі полегшити „домашню задачу" такого читача і переказав докладно події, які заіснували 15 років тому на XXII з'їзді Компартії СССР, коли про російсько - китайський конфлікт заговорили голосно й відверто і в Пекіні і в Москві.

Хоч у підготовці до XXV з'їзду КПСС про всі інші з'їзди є постійна мова в Москві, цей з'їзд XXII майже проскрибований в СССР, бо про нього там не люблять згадувати. Це був передусім Хрущовський з'їзд. На ньому Хрущов виступив відверто з критикою сталінізму, загостривши і оголосивши той критицизм Сталіна і сталінців, який він розпочав ще на таємному XX з'їзді.

XXII з'їзд КПСС був переломовим з'їздом, що його можна порівняти лише з двома іншими — II та XV з'їздами. Перший з них відбувся ще 15 років перед Жовтневою революцією і відомий тим, що на ньому розкололися російські комуністи на большевиків і меншовиків, а XV був теж кризовим з'їздом, бо тоді Сталін зводив найгарячіший двобій з партійною опозицією.

На цьому XXII з'їзді трапилися кілька несподіванок. Всупереч випробуваній процедурі для ведення такого з'їзду, де все заздалегідь передбачене і ролі кожному роздані наперед і вивчені, трапились речі незапляновані. Таких було кілька, але найпомітніша — протест Чжоу Ен-лая. Цей лідер Китаю, — хоч його сам Хрущов найбільш „по - приятельському" зустрів на летовищі, — запротестував проти критики Альбанії Хрущовим, а потім, демонстративно, поклавши вінок на гріб Сталіна в Мавзолеї з написом „великому марксисту - ленінцю І. В. Сталіну від ЦК КП Китаю", залишив Москву, відлетівши додому. В Москві безуспішно, — про людське око, — намагалися пояснити цей явний афронт Чжоу Ен-лая „службовими обов'язками", але Пекін відмовився бавитися у гіпокризію і цієї версії не підтримав.

Праця з'їзду разюче змінилася — Хрущов ще завзятіше почав розвінчувати і Сталіна, і Молотова, і Маленкова, і Кагановича (дісталось Шепилову, Булганіну і Ворошилову також); всі інші делегати умлівіч приєдналися до розвінчувального хору, а загально лунали голоси з трибуни з'їзду — поставити винуватих (сталіністів) під суд „як кримінальних злочинців і вбивників мільйонів людей".

Одначе суд не відбувся, хоч пропозиції його оплескували всі 4354 делегатів з'їзду, — пише автор, — натомість відбулася ще одна несподіванка — стара большевичка „бабуся" Лазуркіна виступила перед з'їздом, розповіла... свій сон: Ленін їй сказав, що не хоче лежати поруч Сталіна, який „стільки бід заподіяв партії". Після того „тлінні останки" Сталіна були вночі витаскані з мавзолею і закопані в звичайній могилі". Отже, мабуть, — міркує Градобоїв, — було безпечніше поглумитися над прахом мертвого, ніж робити розправу з живими, бож винуватих була тьма-тьменна — вся армія партапаратчиків.

Крім того, на поличник Чжоу Ен-лая Хрущов відповів поличником: Ви, мовляв, до Сталіна з вінком у мавзолей, а ми його викинемо із мавзолея разом з вашим вінком.

Автор не дає відповіді, чому Хрущов зупинив кару „антипартійних", лише висловлює здогад, що міг бути натиск щодо цього із закордону, можливо з самого Пекіну, бо Молотов, наприклад, мав, немов, в Китаї вильне попертя ще від самого 1957 року, коли вперше критиковано в Москві „антипартійних", тобто сталіністів. Згідно з фактами, які подає стаття в „Н. Р. С",. слова нещадної критики, такі як: „ревізіоністи", „пацифісти", „антиленінці", що їх уживає Китай по відношенні до Москви, вперше вжив Молотов у своєму листі до закордонних компартій перед XXII з'їздом, критикуючи якраз ними Хрущова. А скандал поміж Албанським Енвером Ходжею і Хрущовим на цьому з'їзді (і перед ним) вже посправжньому знаменував нову добу в китайсько - московських відносинах.

Досі на політичному небосхилі нема знаків, як підуть далі справи відносин Китаю і СССР. Автор висловлює припущення, що, якщо такі зміни і наступлять, то так само повільно, як повільно розвивався і сам конфлікт поміж ними, особливо доти, поки живе Мао Тсе-тунг. Але фази розвитку цього конфлікту варто час від часу собі пригадати.

Леся Лисак

ЛАСТІВКА

— Я б їхав швидше, та дорога дуже ховська і не трудно про нещасливий випадок, — сказав водій таксівки. — Я бачив їх нині кілька і це діляє пригноблююче, — додав.

— Не можна поспішати на покритих ожеледою дорогах, — відповіла Таїса, яка частенько сама їздила автом, і добре знала про небезпечні дороги. Крізь вікно таксівки вона втомлено дивилася на знайому підміську околицю. Однородинні дімки поруч високих апартаментових будинків навівали у монотонному зимовому довкіллі безнадійну нудьгу. Місцями біліли снігові плахти, на яких кулилися безлисті дерева. Видавалося, що кругом, так як і вона, було вже вичерпане, обезсилене довгою, прикрою зимою. — Не люблю тепер зими , зокрема подорожей у непевну погоду, — подумала, згадуючи, як літак кружляв у повітрі понад дві години, бо не годен був приземлитися на летовищі. Та що ж — це була службова поїздка, а відомо, що „служба не дружба"... Для прожитку людина мусить виконувати всі обов'язки, пов'язані з працею, байдуже, чи це їй легко, чи ні.

— Я теж не люблю їздити взимку, — сказав водій, наче б відчитував її думки. Глянула на нього. Це був уже немолодий чоловік. У такому віці людина найрадше перебуває у затишку хати, та видно він теж мусів працювати. — Щоб уже весна прийшла скоріше, — зідхнув старенький.

— Розумію вас, — відповіла Таїса. — Я теж на неї жду.

І враз на екрані її думок появилася мініятюрна картина з часів її дитинства. Було їй тоді може сімвісім років. Був весняний день. Там, вдома, на рідній землі. Бавилася на подвір'ї зі сусідською дівчинкою Марусею. Вгорі ясніло ласкаве всміхнене сонце, під ногами зеленіла свіжа гравиця. Було так радісно й безжурно, як буває тільки в дитинстві у весняний день. Втім Маруся схопила її за руку: „Глянь, глянь! Ластівка вже прилетіла!" Над їхніми головами дрібна пташина закреслила крильцями півколисту лінію. У цьому рисункові блискучих чорних крилець було щось чарівне.

— Це напевно ця сама ластівка, що була в нас минулого року, — кликала врадувано Маруся. — Вона зразу полетіла до стайні, де було її гніздечко.

— У стайні? — здивувалася мала Таїса. — Я думала, що ластівки будують гнізда під стріхами.

— Під стріхами теж, але в стайті тепліше, ну й дощ не засікає. А вона, як знаєш, будує гніздечко з болота. Чи ти бачила, як вона носить в дзьобику дрібку болота з дороги чи з-над ріки? А як воно вже висохне, вистелює його стеблами і пір'ячком.

— Так, бачила,—похвалилася Таїса. — Мій татко казав, що ластівчине гніздо це мале чудо архітектури. — Ані вона, ані Маруся не розуміли цього слова, та воно звучало таємничо й достойно.—Ще татко казав, що коли прилетять ластівки, тоді вже справжня весна!

— А мої тато казали, що ластівка приносить щастя і добру долю тому хазяйству, де збудує гніздечко, — не зоставалася довжною Маруся. — А мама казали, що як село селом, ще ніхто не зробив ластівці кривди, бо це був би гріх. Ластівка про це знає і тому не боїться людей.

— А коні не форкають, коли вона літає над їхніми головами? — зацікавилася Таїса.

— Коні розумні створіння і знають що ластівку треба любити й шанувати, — пояснила Маруся. — Ти приходь тепер частіше до нас щоденно,будемо дивитися, як вона будує гніздо, а потім сидить у ньому, а потім є малі ластів'ята! Вони такі милі! Вихиляють голівки з гнізда, відкривають дзьобики і чекають, щоб мати принесла їм їсти. Я дуже люблю на них дивитися.

... Боже мій, як це вже було давно! — повернулася зі світу споминів у дійсність Таїса. — Яка це була прекрасна ідилія! Що ж — тут немає ластівок. Немає їх, як немає багато прекрасного, що зосталося разом з молодістю на рідній землі... Зостались будні, турботи, непевність. Втома, що проганяє всяку радість. Ех, краще не думати про це! Та тільки чому якраз тепер у дошкульну зимову пору мені нагадалася ластівка з далеких часів?

Це ж асоціяція вражень, — шепнула думка, і Таїсі стала перед очима дрібна подія, що скоїлася кільканадцять хвилин тому. Висівши з літака на засніженому летовищі вона чекала на таксівку. Дошкульний мороз і пронизливий вітер пронизували тіло. — Коби швидше до хати! — затискала зуби. А таксівок чомусь не було. Врешті над'їхала одна. Таїса метнулося до неї, та в цій же хвилині хтось схопив її за рукав. „Не всідайте! — кликнув жіночий голос. Таїса здивовано глянула на жінку, та ця вже приказувала тому, що над'їхав: „Вам тут не місце! Їдьте собі геть!"

— Не розумію вас, пані, — сказала Таїса, — чому ви не дозволили мені всісти до цієї таксівки, і чому ви її прогнали?

— Тому, що заряд летовища не дозволяє забирати пасажирів тим водіям, яких ми не знаємо. Це ніч, ви жінка, вас могли б кудись завезти і заподіяти щось злого. Скажу відверто: ви ж не хочете, щоб вас пограбували, а то й побили?

Таїса на мить розгубилася. Чи це означає, що вже були такі випадки? Втім над'їхала друга таксівка. — Прошу, до цієї можете всісти безпечно, — сказала незнайома пані, що, очевидно, була урядничкою на летовищі.

— Дякую, — сказала Таїса, глянувши вдруге на незнайому. У сніговій заметілі рисувалася дрібна постать у чорному плащі. З-під коміра виглядав білий шалик. — Ось чому нагадалася ластівка, — всміхнулася Таїса.

Таксівка звільна котилася ховзькою дорогою. — Коли люди починають справді дбати про безпеку других людей — це вже добрий знак, — подумала.

У теперішніх прикрих часах — це як ластівка, що приносила колись радість весни. Якщо тієї дбайливости про людину стане більше, життя стане і легшим, і радіснішим, як колись у весняний день...

Андрій Чировський

УКУ - КОНЕЧНІСТЬ ДЛЯ КОЖНОГО УКРАЇНЦЯ

(5)

Відношення культури та науки є інтимне. Добре поставлена наука вказує на зрілість цілого народу. Черпаючи з творів і джерел доступних професорам та відвідувачам, наші вчені мають можність писати щораз краще, ліпше документовані праці. Через ці нові книжки, якими УКУ обмінюється з іншими університетами та видавництвами, поширюється правда про Україну. В світі говориться про науковців, які себе представляють, як членів професорату Українського Католицького Університету. Наприклад, поважаний в німецькому богословському світі, покійний о. Юліян Тиціяк на всіх своїх творах подавав, що він — професор літургіки при „Україніше Санкт-Клеменс університет" в Римі. Мимоволі стає чоловік гордим, як прочитає таке на широкочитаній богословській праці.

Нагадується мені момент, коли при закінченні середньої школи в присутності яких півтори тисячі американців, вичитували прізвища студентів, прийнятих на продовжування студій на різних університетах. Прочитали, що я йду студіювати на УКУ. Дві наші пані підійшли до мене і признали ся, що плакали з радости, гордости, схвилювання, коли перед всіма цими чужинцями проголошено назву Український Католицький Університет. Бачимо з цього, що загально УКУ приносить славу нашому народові.

Розташований у Римі, головний осідок університету міститься в провідному культурному осередку західньої цивілізації. Тут впливає він на науковців, церковні власті, на велике число відвідувачів. Його філії знаходяться в не менш важних місцевостях, де починають відігравати поважні ролі у спеціялізаційній науці. Недавно в Чікаго філія УКУ разом з університетом„Лойола" влаштували симпозіюм про східні церкви. Блаженніший Отець Йосиф вважає, що ці філії становлять культурні амбасади нашого народу в більших центрах світу.

Університетський храм св. Софії своєю красою притягає увагу любителів мистецтва на здобутки українського народу. Наприклад, французи робили фільм про найкращі мозаїки Італії: у фільмі виступають катедри Венеції, Равенни, Палермо і — собор св. Софії. Таке ж захоплення було видно на лицях 450 прочан - американців, що приїхали до нашої обителі в листопаді 1975 року.

Видання УКУ кожночасно відходять до великих книгарень і бібліотек всіх частин світу — від Японії до Африки і Швеції. Завжди приходять нові замовлення, слава видавництва росте. В Римі єзуїти при Папському Орієнтальному Інституті прямо залякані швидким розвитком свого молодого конкурента. В Буенос Айресі словінці побачили силу університету та попросили відкрити для них словінську секцію при філії УКУ в тому місті. Польський журнал „Культура" заявив, що Український Католицький Університет являється тепер важливим осередком східньої богословії, високий рівень якого признають світові наукові кола.

З усього, що ми нині чули, можна зробити лиш такий висновок: Український Католицький Університет, хоч ще у перших стадіях свого розвитку, має вже колосальний вплив на положення українського народу у вільному світі. Кардинали, амбасадори, які відвідують УКУ, подивляють, на що спромоглися українці, вигнані з свого власного краю. Не даремно казав канадійський міністер Багатокультурности Стенлі Гайдаш, що Український Католицький Університет з собором св. Софії — це найбільший центр українства в світі.

Але, запитаймо себе, чи цей „колосальний вплив" УКУ можна назвати конечним? Адже ж проіснував довгі століття наш народ без Українського Католицького Університету.

Видатний етнолог Мелвілл Гершковіц оформив принцип: „Винахід зроджує конечність". Подібно, як світ „привик" тепер до модерної технології, без якої люди собі спокійно жили тисячі літ, так і наш народ привикає поволі, може й несвідомо, до праці УКУ. Коли б виелімінувати всю техніку, людство зазнало б величезних втрат — хто знає чи не фатальних для свого існування, бо модернізація світу уможливила зріст населення. А якраз при теперішньому населенні плянети неможливо вигодувати людство без механізації та великих поступів агрономічних. Отже, кожний корисний винахід стає з дня на день щораз більш конечним. А ніхто не заперечить, що Український Католицький Університет є таким корисним винаходом.

Дотепер всі наведені аргументи стосувалися до українців у діяспорі. Але ж не можна забувати за велику більшість нашого народу на рідних землях. Наші люди в Україні дивляться завжди з надією на Захід, на своїх братів у вільному світі. Кожна наша дія становить для них моральну підтримку. Кожна мала перемога в світі доказує тим нашим мученикам, що ще хтось є, що ще хтось дбає, що ще варто страждати за Бога й рідну Україну. Яке піднесення для них читати в самвидавному „Українському Віснику", що в Римі є Український Католицький Університет. Як визволиться колись Україна, ми не пішлемо їм звідси владик і душпастирів. Нехай ісповідники, яких віра мучеництвом кована, провадять, бо з ними Дух Святий. Натомість, нашим завданням є занести богословську мисль, наш обряд і рідне благочестя без всяких чужих впливів: це нам довірені скарби. Щоб не повторяли, коли б ми їх затратили, слів Шевченка:

„Ох, якби то сталось, щоб
ви не вертались,
Щоб там і здихали,
де ви поросли!"

„Істина й любов науки собирає .в розсіянні сущих" Оце мотто Українського Католицького Університету. „Чому не йде апостол правди й науки?" — кличе до нас Шевченко, а за ним Валентин Мороз повторює: „Нам треба апостолів!" Український Католицький Університет розуміє вагу цих слів і не оминає тієї відповідальности, яку вони на нас усіх накладають.

Як часто згадує Блаженніший Отець, в самій Україні є яких двадцять університетів та інститутів вищої освіти. На жаль, вони усі надхнені комуністично - безбожницькими ідеалами. Ці установи вкладають всі зусилля, щоб викорінити з-посеред наших людей віру в Бога — єдину силу, яка вдержала український народ від цілковитого знищення. Чи не конечно тому нам нарешті станути і збудувати світильник Господньої істини та тим рятувати одиноку підставу, яка запевняє нам дальше існування як народу на цій землі? Бо що ж більше конечне, що ж більше загрожене українському народові, як саме його існування?

(Кінець).

Делеґатський З'їзд прихильників УНР в ЗСА у Філядельфії

В суботу, 13-го грудня 1975 р. в залі українського православного собору св. Володимира у Філядельфії відбувся успішний делеґатський З'їзд товариств прихильників Української Народної Республіки в ЗСА в присутності президента Української Народної Республіки в екзилі Миколи А. Лівицького та новонайменованого голови Виконавчого Органу УНРади д-ра Теофіля Леонтія, які прибули на цей З'їзд з Мюнхену в Німеччині, де є осідок екзильного Уряду УНРеспубліки та його передпарляменту Української Національної Ради. Присутні були теж віцепрезидент УНР проф. д-р Микола Степаненко, керівник ресорту законодних справ д-р Маруся Бек, які перебувають в Детройті і всі постійно замешкалі в ЗСА і Канаді члени УНРади та інших Установ Державного Центру УНР. В цьому дев'ятеро членів УНРади від УНДС, УНДС, УРДП, Селянської партії і Громадського Сектору. Шістьох представників Головної Управи Об'єднання Т-в Прихильників УНРеспубліки в Канаді. На залі також було 44-ох представників українських самостійницьких організацій політичних, громадських, студентських, молодечих, а зокрема українських ветеранських організацій СУВ, ОбВУА, української Дивізії, УПА, Ветеранів Українського Резистансу та Карпатської Січі, на чолі з українськими старшинами полковниками та генералами. Крім членів екзильного Уряду УНРеспубліки та УНРади активну участь у З'їзді брали 33-ох уповноважених делеґатів Товариств Прихильників УНРеспубліки в ЗСА.

З'їзд відкрив уступаючий голова Об'єднання Т-в Прихильників інж. М. Химич, привітавши членів екзильного уряду УНР та присутніх. Присвячену З'їздові молитву відмовив парох катедри о. протопресвітер Степан Біляк з проханням, щоб Господь рятував християнську Україну, і щоб і Україна увійшла в сім'ю вільних держав світу.

На черзі вибрано президію З'їзду у складі: ред. В. Біляк, голова, Стефанія Бушкована заступник, Ю. Гатунчак, секретар. З'їзд затвердив порядок нарад, вибрав комісії: Мандатну, Номінаційну, Бюджетову, Резолюційну і Статутову. Протокол попереднього делеґатського З'їзду 1973 р. в Ню Йорку. З'їзд передав для провірки Мандатної комісії. Письмових привітів прибуло 46, які голова президії читав по частинам, першими прочитав від найвищих представників наших Церков. Митрополита УПЦеркви у ЗСА ВПреосв. Мстислава і Митрополита уКЦеркви у ЗСА ВПреосв. Кир Амброзія Сенишина, ЧСВВ.

На черзі привітав З'їзд і промовив коротке слово президент Української Народної Республіки в екзилі Микола А. Лівицький, який переконливо потвердив потребу існування екзильного уряду УНР, як доказ того, що ми нація державна, що ми не зійшли з позицій 22-го січня 1918 р., що українська справа це не внутрішня справа СССР, а міжнародна. Говорив про конечність консолідації українських політичних сил на еміґрації, проте не за ціну ліквідації екзильного уряду, не поза Державним Центром, а виключно на базі Державного Центру УНР. Далі президент говорив про потребу скликати УШ-му сесію в наступному 1976 році. Опісля прийняв присягу новонайменованого Виконавчого Органу УНРади, тобто нового Уряду української Народної Республіки в екзилі, осіб, які перебувають у ЗСА і в Канаді.

Вітаючи З'їзд голова філядельфійського Відділу УККА д-р П. Стерчо підкресливши, що З'їзд відбувається у Філядельфії, де народилася свобода Америи, і звернувши увагу на заприсяження нового екзильного Уряду УНР, побажав щоб він якнайскорше привітав Уряд самостійної України у Києві. Опісля З'їзд привітав теж представник Крайового Комітету для відзначення 200-річчя ЗСА і 100-річчя Українського Поселення у ЗСА, ред. Я. Гайвас, підкресливши, що база на якій росте боротьба за українську самостійність повинна бути якнайсильніша. Він склав теж привіт від Централі УККА в Ню Йорку. Далі йшли привіти від полк. Дивізії УКА Ліщинського, від українського православного сестрицтва, О. Шевченка, від ОДУМу, д-ра А. Жуковського, д-ра Криха, а бурю оплесків отримав за привіт-побажання і заохочення д-р Ворох від Конференції Професійних Товариств, які уважають найбільшим авторитетом у боротьбі проти окупації України комуно-московським режимом український Державний Центр в екзилі. Два мільйони українців у вільному світі — сказав далі д-р Ворох — треба об'єднати довкола екзильного уряду УНР для боротьби проти окупанта України! Немає компромісу з Москвою. Немає компромісу з Москвою. Наше об'єднання навколо 22-го січня, Національний Даток 22-го Січня переможуть окупанта! Пане Президенте УНРеспубліки в екзилі під Вашим проводом хочемо йти проти окупанта України!

На черзі, член ГУ Об'єднання Т-тв Прихильників Стефанія Букшована виголосила доповідь на тему: „Майбутнє Об'єднання Товариств Прихильників Української Народної Республіки в Америці", промова ця була на високому рівні. Доповідачка доказала потребу, життєздатність та велике завдання Товариств Прихильників УНР в Америці. Вказала на недоліки ГУ, на трудноці в праці, на гальмуванні діяльности Т-ва ворогами української визвольної справи, просила повернути тих, що відійшли від праці. Намітила плян праці для Головної Управи Об'єднання і для кожного Т-ва окремо. На бажання З'їзду доповідь буде опублікована в пресі.

Звіти уступаючих членів Головної Управи Об'єднання Т-в Прихильників УНР, а теж поодиноких Т-в Прихильників в Америці були цікаві та вичерпні. Звітували Т-ва в Бавнд Бруці, Бофало, Детройті, Лос Анджелесі, Міннеаполісі, Ірвінгтоні, Ню Йорку, Трентоні, Рочестері і Філядельфії, три Т-ва оправдали свою неприсутність висилаючи звіти на письмі.

У Чікаґо, під проводом д-ра Мачука та інж. Артюшенка йде організація нового Т-ва. В загальному делеґати-звітодавці, звітуючи про діяльність поодиноких Т-в домагалися більшої активности Головної Управи Об'єднання Т-в у Філядельфії в напрямі придбання матеріяльних засобів для більшої діяльности Уряду Української Народної Республіки в екзилі, об'єднання ,консолідації) політичних і суспільно-громадських організацій, наукових установ, молодечих та жіночих оранізацій навколо державного Центру УНР, включно з організуванням акції матеріяльної підтримки. Делеґат з Лос Анджелесу дав приклад, що він телефоном за три години зібрав 400 долярів. Далі делеґати звернулися із закликом, щоб невдоволені члени прихильники Т-ва прихильників не стояли осторонь і критикували, а верталися в ряди дійсних прихильників і там критикували, направляли і працювали. Апелювали до нової ГУ Об'єднання Т-в Прихильників УНР в Америці, щоб перевела реорганізацію Т-в, які належно не працюють, перестали існувати та засновували в ЗСА нові Товариства Прихильників УНР. В дальшій дискусії підкреслено, що ідея самостійности України з 1918-1920 рр. живе в окупованій Україні, переходячи з покоління в покоління. Там знають і про екзильний Уряд УНР у вільному світі і живуть надією, що цей Уряд почує їхній рух спротиву, рух дисидентів, обєднає непотрібно розсварену українську еміґрацію для кінцевої боротьби за відновлення Української Народної Республіки. Складено побажання видавати орган ДЦ УНР часопис „Мета" двотижнево.

Опісля Номінаційна комісія предклала список нової Головної Управи і Контрольної комісії Об'єднання Товариств Прихильників УНР у ЗСА, який З'їзд прийняв одноголосно в такому складі: голова Головної Управи — інж. Павло Лимаренко, перший заступник — Стефанія Букшована, другий заступник — д-р Андрій Олесіюк, головний секретар і пресовий референт — ред. Микола Вайда, другий секретар — Юліян Татунчак, головний фінансовий референт — Константин Луценко, імпрезовий референт — д-р Петро Клюк, організаційний референт — Константин Степовий. Члени Головної Управи: Віктор Борута, Іларіон Поліщук і інж. Всеволод Саленко. Контрольна комісія: голова інж. Іван Шабельський, члени; Борис Качуровський, д-р Микола Шпитко, інж. Яків Балабан, Федір Корсун.

Голова президії зборів ред. В. Біляїв привітав новообрану Головну Управу; підкресливши її велике завдання в каденції 1976-1977, побажав успіхів. До побажань успіхів долучились ще кілька делеґатів, вислухано звіти Бюджетової, Мандатної, Статутової та Резолюційної комісій, роздано три грамоти заслуженим діячам ДЦ УНР, Кость Степовий, Антін Семенюк, Микола Білок, передано президентові великий мистецький портрет, як дар від поручника ВО УНР та Об'єднання Т-в у Філядельфії. Після вичерпання порядку нарад, голова президії подякував всім за присутність, поінформував З'їзд про дальшу програму і закрив XI-ий Делеґатський З'їзд УНР.

Парох катедри о. протопресвітер Ст. Біляк відмовив молитву, а присутні проспівали український національний гимн.

Другого дня, в неділю 14-го грудня в катедрі УПЦеркви св. Володимира в присутности президента та членів його Уряду, новообраної ГУ Об'єднання Т-тв Прихильників та багатьох делеґатів відправлено Службу Божу в наміренні поневоленого українського народу, а опісля Молебень в наміренні екзильного Уряду України. Опісля в приміщеннях Представництва і Головної Управи Об'єднання Т-в у Філядельфії відбулося в присутності президента спільне засідання відновленого ВО УНР президії УНРади нової ГУ Об'єднання. Разом — 26 осіб, яким керував голова УНРади ред. Іван Кедрин Рудницький. Прем'єр екзильного уряду д-р Леонтій виголосив своє експозе. В дискусії порушено справу ресорту молоді, фінансів, ресорту жіноцтва. Розглянено справу скликання початком 1977-го року 8-му Сесію. Рішено негайно оформити виборчу комісію і перевести Вибори до Громадського Сектора. Було ще слово про т. зв. крайові справи, а це про дослідчий центр, який вивчав би стан сучасний УССР (для цього треба покликати фахівців з різних університетів), оформлювання пресової служби та інше. Останньою точкою нарад була справа придбання дому для канцелярії ВО УНР. Рішено такий дім придбати в Америці.

Микола Вайда

В Коговсі поховано сл. п. Ярослава Біласа

Українська громада в Коговсі й цілій околиці вкрилась жалобою з приводу ненадійної передчасної смерти сл. п. Ярослава Біласа 20-го грудня 1975 р. Покійний прожив 63 роки, був активним членом і бойовиком ОУН, політичним в'язнем польських тюрем, учителем і кооперативним діячем на рідних землях, на еміґрації активним членом багатьох українських товариств, членом 57-го Відділу УНСоюзу. Панахиди 22, 23 і 24 грудня відправив о. парох крил. В. Андрушків разом з о. д-ром Б. Волошином при великій участи громадянства й американських приятелів. Після панахиди 23 грудня промовляли: інж. Р. Ракочий, (що на прохання родини зайнявся організацією похоронів разом з п. М. Савковим і інж. М. Свідерським), від українського громадянства Б. Казанівський, секретар Головної Управи „Провидіння" (Покійний був головою Окружної Ради „Провидіння" та секретарем його Відділу в К.) Від Відділу СУМА Вотервліт - Коговс прощала виховниця М. Кошикар, від Відділу УККА у Трой — голова Р. Гарасимяк. Українські ветерани прибули з прапорами та віддали салют Покійному. На похорони 24-го грудня прибула численно родина, українські організації з прапорами, багато громадянства. Службу Божу та похоронні обряди відправив о. крил. В. Андрушків, що виголосив зворушливу проповідь. Домовину несли представники організацій. Над відкритою могилою попрощав Покійного голова Об'єднання українських ветеранів В. Боднар, вкінці хор відспівав „Видиш, брате мій". Під час тризни в залі Українського Клюбу в К. промовляли: інж. Р. Ракочий, від укр. організацій Коговсу, Б. Казанівський від організацій УВФронту, Є. Наболотний, від Окр. Комітету Відділів УККА: Амстердам, Вотервліт, Коговс і Трой. Він висловив побажання, щоб Стипендійний Фонд Окр. Комітету УККА, що його очолював Покійний, назвати „ім. Я. Біласа". Далі прощали: голова Окр. Ради СУА, Дозя Кушнір, голова Відділу СУМА Вотервліт-Коговс, М. Бажанський, голова Пласт-Прияту Ніна Сосяк. Від Пласт. Станиці, політв'язнів і Дрогобицького Комітету прощав пл. сен. І. Дурбак, від церковного хору І. Ротко, від Відділу ООЧСУ в Амстердамі О. Пащак, від СУА в Коговсі Є. Пащак, від Відділу СУА у Вотервліті Л. Мокій, від УГКлюбу в Коговсі Гр. Буранич, від УГКлюбу у В. Р. Маселко. Прибули делеґати: Д. Свідерська від ОЖ ООЧСУ, інж. М. Свідерський від УККА, та Наугольник від СУМА в Амстердамі, М. Кухар від УККА М. Савка від УНС, І. Мандро від Братства св. Петра й Павла в Коговсі. Письмовий привіт прислали всі наші товариства у Трой. Вкінці від родини подякувала донька Роксоляна, зам. Пікас. Зокрема вона подякувала всім союзянкам з Коговсу, Вотервліту й Трой, та членкам ОЖ ООЧСУ з Амстердаму за співпрацю в підготові тризни. Молитвою й відспіванням „Вічная пам'ять" закінчено ці поминки в навечіря Різдва Христового.

У родині Андрія й Ганни, на Підгір'ї, у Трускавці, пов. Дрогобич, прийшов на світ 7 травня 1912 р. син Ярослав. Крім нього були ще 4 сини й 4 доньки. До української гімназії у Дрогобичі ходив у роках 1922 - 30, належав до Пласту, і до ОУН, Був головою „п'ятки" що до неї належали: Василь Білас, Дмитро Данилишин, Олесь Еуній і Микола Мотика. За приналежність до ОУН засудили його на 2 роки тюрми (1932 - 34). Відсидів у тюрмі у Дрогобичі й Самборі, де зорганізував тюремний хор. Із-за частих переслідувань польською поліцією не міг студіювати в університеті, тому працював у кооперації та студіював позаочно в Українській Господарчій Академії в Подєбрадах. Брав живу участь у громадській і культурно-освітній праці, заснував спортовий гурток. Одначе 28 серпня 1938 р. знов заарештували його за працю в ОУН, з Самбірської тюрми звільнили його наші підпільники — на початку вересня 1939. Під час першої большевицької окупації учителював у селі Підбереже біля Долини, де одружився 25 січня 1940 р. з учителькою Зиновією Ваґіль. В липні 1941 р. вернувся до Трускавця, пізніше перейшов на працю до Повітового Союзу Кооператив у Дрогобичі як касир. Літом 1944 р. переїхав на Словаччину, звідтам до Штрасгофу в Австрії, працював у фабриці у Ст. Пельтен. Після закінчення війни працював в управі таборів у Ванґені, Оберсдорфі, та в Міттенвальді (Піонер казерне) там опікувався родиною сл. п. провідника Ст. Бандери. 30 грудня 1949 р. переїхав в Америку та осів в Коговсі, Н. Й. Тут зразу включився в українське життя. Був мужем довір'я Церковного Комітету, диригентом церковного мішаного хору, учителював у Пласті і в українській парохіяльній школі, зорганізував Пластову танцювальну групу „Верховина" й оркестру, та грав у ній. Був членом Управи „Самопоміч", секретарем і скарбником Укр. Горожанського Клюбу, головою Відділу ООЧСУ, культ. осв. реф. Відділу УККА і Окр. Комітету Відділів УККА Олбанської Округи, виховником СУМА, головою Стипендійного Фонду Окр. Комітету УККА, зорганізував і вів українську радіопрограму. Був членом 57-го Відділу УНС, був секретарем Відділу „Провидіння" і головою Окр. Ради „Провидіння". Виступав з хором на всіх українських імпрезах і на американських. Ніяка наша імпреза в околиці не відбувалася без його активній співпраці. Своєю лагідною, товариською вдачею, своєю тактовністю й вирозумілістю причинився багато до усування всяких недоліків, та з'єднував собі багато співробітників. Не мав ворогів, бо намагався всіх притягнути до праці в українських організаціях. Осиротив дружину Зиновію, доньки Роксоляну зам. Пікас, Ірину, зам. Джанстан, двох зятів: Григора і Карла, двох внуків Романа й Ігоря Пікасів.

Ненадійна смерть провідного й активного члена ОУН і ОУВФронту та багатьох українських організацій сколихнула всім нашим громадянством та викликала глибокий жаль і смуток. Масова участь у панахидах, у похороні та у тризні, вислови жалю й болю свідчили про почуття великої втрати в особі Покійного.

Н. Н.

Опозиція проти Мао програла – твердить пекінська газета

Пекін. — Орган Комуністичної партії Китайської Народної Республіки „Женьмінь Жібао" помістив у числі з 18-го лютого ц.р. довшу статтю у якій, між іншим, стверджується, що „справи опозиції проти керівника Мао Тсе-тунґа не йдуть дуже добре". Стаття; яка була передана також радіостанціями в Пекіні й інших більших містах Китаю, закидує опонентам Мао, яких не називається по імені, що вони „відхилялись від директив" Мао Тсе-тунґа в політичних справах і бажали поставити на першому місці економічні справи країни, „підриваючи тим самим політичні принципи пролетарської революції". Помимо того, що у статті не згадано ані одного „прихильника капіталістичної системи", ніхто на Заході не сумнівається, що обвинувачення звернені проти колишнього заступника прем'єр-міністра Тенґ Гсіао-пінґа і його прихильників, які в часі урядування Тенґа прийшли були до голосу.

Конференція Року Української Жінки

Міжнародний Рік Жінки знайшов живий відгук у науковому світі. На терені багатьох американських університетів відбулись панелі, форуми і конференції. З українських наукових установ тільки Наукове Т-во ім. Т. Шевченка присвятило тому увагу. Дня 20-го грудня 1975 р. відбулась у Ню Йорку Конференція Року Жінки заходами Наук. Т-ва ім. Т. Шевченка разом із Світовою Федерацією Українських Жіночих Організацій (СФУЖО). У цій Конференції взяли участь жіночі наукові сили, члени НТШ.

Домівка Союзу Українок Америки, де мала відбутись Конференція, скоро заповнилась добірною публікою, — людьми з наукових кіл і жіночих громадських діячок. Програму вечора відкрив голова американського НТШ проф. д-р Осип Андрушків, передавши провід Конференції д-р Наталії Пазуняк із Філядельфії. У своєму вступному слові ведуча ствердила, що студії становища жінки в кожному, а також нашому суспільстві є конечні. Світ побачив, що без розвитку жіночих сил справжній поступ людства неможливий. Тому й у світі відбувався цей розгляд на всякому рівні. Д-р Н. Пазуняк висловила подяку Управі Наукового Т-ва ім. Т. Шевченка, яка зрозуміла цю потребу.

З черги представила присутнім д-р Марту Богачевську-Хом'як. Як відомо, вона є істориком Сходу Европи, яка навчає вже кілька років у Менгеттенвіл коледжі в Пирчейз, Н. Б. Молода вчена має вже кілька виданих праць між ними „Весна народів: Українці у Східній Галичині у 1848" англ. мовою. Це було темою її магістерської праці в Колюмбійському університеті. Заходами Гарвардського університету друкується її праця „Директорія Української Народної Республіки". На запрошення СФУЖО М. Богачевська - Хом'як опрацьовує тепер історію українського жіночого руху англійською мовою. Темою її сьогоднішнього виступу є „Розвиток українського жіночого руху на українських землях".

Жіночий рух постав із змагання звільнитись із приниження й залежности, в якому перебувала жінка. Початок того руху припав на 30-ті роки мин. століття. Викликали його різні чинники, як ідея прав людини, висунена в часі французької революції, зміцнення середньої кляси і літературні твори, що вказували шлях. Найсильнішою спонукою до нього стала врешті самостійніть жінки, яка зросла підо впливом вище згаданих чинників і опір проти використовування жіночої робітньої сили. Дальше доповідниця накреслила розвиток українських жіночих товариств, як на центральних землях, так і на західніх. Окрему увагу присвятила Наталії Кобринській, як найбільш видатному носієві тих ідей.

Черговою бесідницею була д-р Анна Марія Бойцун з темою „Жіночі сильветки в поезії Лесі Українки". Ведуча подала її освітній і науковий шлях. Студії славістики розпочала в 1936 р. у Львівському університеті, але через вибух війни не могла їх закінчити. Щойно в 1964 р. вдалося їй завершити їх ступенем маґістра з педагогіки в університеті в Сиракюзах. У 1969 р. отримала ступінь доктора в Українському Вільному Університеті, а темою її праці було — „Улас Самчук, журналіст і романіст". Викладала в коледжах Норт Дакоти і Пенсильвенії, а також в українському Католицькому Університеті в Римі. Її спеціяльністю є назвознавство і вивчення прізвищ і на цю тему підготовляє тепер працю про українське поселення в ЗСА.

Доповідниця опрацювала три драми Лесі Українки — „Блакитну троянду", „Кассандру" і „Камінний господар". В основу їх лягли трагічні сплети - любови, правди й еманципацій. Кожний із цих спонук доповідниця присвятила належну увагу. Але найбільше вглибилась вона в духовий склад Донни Анни, яка на її думку найближче підійшла до типу сучасної жінки. Тієї жінки, що не бажає любови чи правди, а тільки змагає до влади.

З черги ведуча покликала до слова третю бесідницю д-р Марію Кобринську. Як відомо, її батько д-р Н. Кобринський був засновником українського Музею в Коломиї. Вищу освіту д-р М. Кобринська осягнула у Львівському університеті, що його в 1930 р. закінчила ступенем маґістра з історії. У 1934 р. осягнула в тому ж університеті ступінь маґістра з права, а в 1937 р. здала докторат з права. Її дисертація була з ділянки канонічного права й історії права в Україні. Вона була першою українкою, що осягнула докторат з історії права. Темою її доповіді було „Проф. Наталія Василенко - Полонська — дослідник українського минулого".

Щоб змалювати постать цісі видатної жінки - історика доповідниця накреслила її зацікавлення й подала список її історичних праць. Її науковий дорібок є імпозантний й охоплює всі етапи нашої історії. Ще за життя її була здана до друку монументальна праця — Історія України, якої перший том (від початків до 12 ст.) вже вийшов, а другий том від XII ст. до теперішніх часів) є вдруку. Окрему свою увагу проф. Н. Василенко - Полонська присвятила вивченню історії Запоріжжя, з якої то ділянки має кілька наукових праць.

Четверта учасниця Конференції д-р Софія Карпінська, яка мала говорити про „Вклад української жінки в нашу літературу", не могла прибути в наслідок недуги.

Відтак відповідаючи на запити, доповідниці доповнили свої теми. Д-р Наталія Пазуняк подякувала їм і всім присутнім за участь і закриваючи Конференцію ствердила конечність таких дослідів, що усвідомлюють нашій громаді значення і ролю жінки.

Л. Б.

Він вибрав правильний шлях

Привітний, гарний день! На півдні, до невеличкого гуртка українських студентів приєдналося ще одне усміхнене і приязне лице. Високошкільні навчання в Муррей Стейт університеті вповні розгорнулися. Мені було дуже приємно спостерігати пів десятка студентів українців, а головно новоприбульця Остапа Стромецького, ветерана Корейс. війни, який звернув на себе увагу чудовим тенором і симпатичною появою. Остап, Ярема Купчинський, Роман Бородієвич, Люба Добровольська, Галина Савчак та інші студенти музикології часто гостили в душевну радість моєї дружини Лідії та мою. Ми допомагали їм без вагань головно порадами в навчанню та вибранню правильного шляху відповідної кар'єри.

Після двох років навчання Остап зголосився до Капелі Бандуристів ім. Тараса Шевченка. Концертування по Америці й західній Европі допомогли Остапові застановитись над своїм шляхом навчання. Повернувшись до Муррей Остап одружився з дуже характерною студенткою Анною. По довгій нараді Остап перейшов на мовознавство. Вони зрозуміли, що неможливо змагатися в музичному світі, бо він є одним з найбільш конкуренційних. Я вповні піддержав цей висновок, знаючи, що Остап глибоко зацікавлений літературою і його вірші та статті з Корел часто появлялися в „Свободі" та інших часописах Канади і Европи. Було очевидним, що Остапові не остається нічого іншого, як перенестися до іншого університету.

Остап вибрав Вандербілт університет в Нешвіллі, Тенесі, в якому слов'янський відділ займає поважне місце. Анна в міжчасі одержала учительський ступень і знайшла працю. На університеті гуманний професор, чи не українського походження, звернув увагу Остапа на творчість українсько - російського письменника Миколи Гоголя. Під час декілька приїздів Стромецького до Муррей, ми завважили, що Остап більше, ніж цікавиться тим письменником. Крім матеріялів, які знайшов в університетській бібліотеці, він набув все, що можна було знайти в українській та інших мовах про великого письменника. Він дав нам прочитати свої перші начерки, які були його роботами для кляси. Моя дружина і я одобрювали захоплення Остапа. Подивляючи його солідну працю ми тішились, що Остап вишукав деякі невідомі подробиці з життя і творчости Гоголя. Для Остапа вже ніколи не було сумніву, що Гоголь не був українцем.

Остап здобув у Нешвіллі ступіна бакалявра і маґістра, після чого його запрошено на лектора слов'янських і німецької мови при університеті стейту Алябами в Гантсвіллі. Досить скоро він став надзвичайним професором. Згодом він здобув при Українському Вільному Університеті докторський ступінь під проводом декана, проф. Наталії Полонської - Василенко. Нині проминуло поважне число років відколи сім'я Стромецьких осіла і щасливо живе в Гантсвіллі. Це водій-місто є центром ракетних винаходів ЗСА. Автомобільний водій в'їздить несподівано в ліс ракетних систем, що наїжилися гордо до неба. Нині американський і український науковий світ в цьому місті. Д-р Остап Стромецький ретельно присвоїв традиції університету в Муррей та допомагає й виклопотав стипендії для таких наших студентів: братам Вадимові та Євгенові Мішаловим, Андрієві Іванюкові, Олегові Малому, Богданові Дуді, Андрієві Березецькому, Миколі Кореневі, Євгенові Карпі, Орестові Петровському та Юрієві Ілемському. Рівночасно допоміг лекторові Гарбі влаштуватися в університеті.

Централя НАСА запросила д-ра Стромецького, як дорадника від космічних полетів Совєтського Союзу. В 1968 році д-р Стромецький, в рамках дорадника НАСА мав п'ятнадцятьхвилинну телефонічну розмову з директором Академії Наук України, Академіком Патоном винахідником металоспаювання в космосі, а в 1974 р. наш молодий науковець одержав почесний титул полковника - поручника ґвардії Алабами від губернатора Волеса.

У список видань Алабамського університету включилася нова, елеґантно видана книжка д-р О. Стромецького п.н. „Як творив Гоголь". Вона в дійсності говорить багато більше, про що подано в наступних розділах. Український текст обіймає 197 сторінок — мова блискуча і багата. Англійський 42 сторінки, по дві сторінки припадає на мови французьку, німецьку та еспанську. Заповіджені американські рецензії випередила „Свобода" 21-го листопада професійною рецензією „Про нові видання" д-ра Луки Луцева. Він пише, що „безумовно О. Стромецький з успіхом виконав своє завдання"... Автор вірно зазначує, „що Гоголеві російські твори прислужилися й Україні, бо їх читали й українці і духово „українщилися", пригадуючи собі славу козаків із „Тараса Бульби".. „це його перша друкована праця, яка йому вдалася". В тій першій своїй праці Стромецький із допомогою аналізування Гоголевих творів розкриває Гоголеву загадкову українську психіку. Головну свою думку висказує Стромецький на 82-ій сторінці вступу:

„Боротьба цих протилежних сил (одна природно-чиста, духово не зітліла, а друга штучна, захланно насильницька та широко проникнута „пошлістю") вичерпно передумана та досліджена поетом. Вона набирає широкого характеру, а не обмежується лише поняттям боротьби двох народів за різні цілі, вона навпаки, загадково прихована у глибині символів, в складній зворотності. Ця зворотність пробивається в глибині філософічного максімум цього поняття і вміло виплекує ідею волі в тих, що в неволі!"

Роман Придаткевич

25-річний Ювілей та храмове свято парохії св. Покрови у Філядельфії

Свято-Покровська парафія кожнорічно величаво святкує своє храмове свято. Цього року припало подвійне свято, бо в цей день припав і 25-річний ювілей існування парохії.

Під час перевиборів нової Парохіяльної Ради, які відбулися 23-го лютого м.р., новообраний її голова Т. Бурка вніс предложення, щоб вибрати Ювілейний комітет, який і вибрано загальними парохіяльними Річними Зборами.

На першому засіданні цього Комітету, обрано на голову Т. Бурку, а почесним його головою настоятеля парохії протоієрея Михайла Борисенка та вибрано різні комісії: Редакційну, Фінансову, Мистецько - святочну, Господарчу. Парохіяльне сестрицтво св. Ольги, під керівництвом М. Федоряки, зобов'язалось приготовити обід на бенкет.

І так Редакційна комісія приготовляла ювілейну книгу про організацію і працю цієї парохії за 25 років її існування. Фінансова почала збирати фонди для випуску ювілейної книги. Мистецька дбала за мистецьку частину на бенкеті, господарська за приготування обіду та обслугу на бенкеті.

Свято розпочалося 18-го жовтня о 6-ій год. вечора Всенощною, а відтак відправлено загальну панахиду за душі спочилих архипастирів, пастирів та її вірних, які віддали своє життя за православну Христову віру, за душі спочилих героїв українського народу, які віддали своє життя за визволення і самостійність України, за душі спочилих наших парохіян, голоду і холоду та за душі почилих наших парохіян.

19-го жовтня, о 9-ій год. ранку почали з'їздитись парохіяни, гості, шкільна молодь та молодечі організації із своїми прапорами (ОДУМ і Пласт), щоб гідно зустріти Високопреосвященнішого Владику Митрополита Мстислава.

Владику на порозі притвору церкви зустріли діти дошкільного віку: Таня Житня, Таня Могила, Галя Лей та учні Школи Українознавства і релігії під керівництвом заступника директора школи М. Євсевської, і вітаючи вручили йому букет квітів. Потім вітало Владику парохіяльне сестрицтво св. Ольги під керівництвом його голови М. Федоряки. Відтак вітали Владику Одумівська молодь під керівництвом інж. Ю. Іхтярова і молодь Пласту під керівництвом Ю. Богачевського. На вході із притвору в церкву зустріли Владику голова Парохіяльної Ради Т. Бурка та довголітній титар І. Мельник із хлібом і сіллю. При вході в церкву вітав їх Високопреосвященство настоятель парохії о. Михайло Борисенко в присутності отців протопресвітера Стахія Щадинського, протопресвітера Степана Біляка, Архидиякона Володимира Поліщука, а церковний хор проспівав „Іспалає ті Деспота".

При малому Вході Владика нагородив нашого настоятеля о. Михайла Борисенка „паліцею" за гарну працю в парохії.

Простора церква виповнилась по береги парохіянами прихожанами та гістьми з інших парохій, а зокрема зі сусідньої — св. Володимира. Врочисто відслужено Архиєрейську Службу Божу, чудово співав церковний хор під керівництвом парохіяльного диригента Віри Левицької, підсилений диригентом і співаками із Володимирівської парохії.

При цілуванні хреста вірні і мированні Владикою склали біля 80 долярів на допомогу потребуючим. Відтак парохіяни, прихожани й гості вщерть заповнили нижню парохіяльну залю, а багатьом забракло місць. Настоятель попросив Владику поблагословити страви на столах, а потім хор і гості відспівали многоліттє Владиці. Відтак голова Парохіяльної Ради Т. Бурка, тостмастер на бенкеті привітав Митрополита Мстислава, отців, гостей, парафіян і прихожан та подав огляд заснування, розвитку та досягнень св. Покровської парохії.

Опісля представив головний стіл, за яким були: Владика Мстислав, настоятель парохії протоієрей М. Борисенко з пані-маткою О. Борисенко, протопресвітер С. Біляк з пані-маткою О. Біляк і голова Парохіяльної Ради Т. Бурка, протопресвітер С. Щадинський, о. Ф. Історчин, архидиякон В. Поліщук, колись довголітній голова Парохіяльної Ради Л. Івашина та довголітній заслужений титар І. Мельник. Далі представив отців, які сиділи за столами для гостей: о. А. Дворяківський з пані-маткою, о. Л. Куберський та члени Парохіяльної Ради І. Свора, Д. Нессен, В. Трипупенко, І. Лютий, Г. Білоус, Т. Антонець, Ф. Костенко, С. Євсевський, І. Католік, В. Малихін і членів Контрольної Комісії П. Гурський, К. Луценко, М. Малий і Ф. Корсун. Також представлено поодиноких людей, організацій, поміж ними головного організатора УНС С. Гавриша, від Філядельфійського окружного Відділу УНС касира У. Данківського і поодинокі представників від УККА і СУА.

Були зложені привітання з подарунками від д-ра В. Саляка 100 долярів, від погребника П. Мур'янки 100 долярів, від д-ра В. Галана і дружини 25 дол., від парафії св. ап. Петра і Павла в Вілмінгтоні 25 дол., та від Є. Блавацької 10 долярів. Було представництво та багато парохіян з греко - католицької парафії св. Михаїла.

Настоятель парохії о. М. Борисенко привітав присутніх та подякував Владиці Митрополитові, всім отцям, які брали участь в святочній архиєрейській Службі Божій і всім тим, що прислужились до звеличання, цього подвійного свята.

Владика Мстислав сказав, що парохія зміцніла, набула гарне церковне та прицерковне приміщення. При церкві існує вже понад 20 років Школа Українознавства й релігії. При парохії гуртуються молодечі організації, як ОДУМ, Пласт та різні культурно - освітні організації, як капеля Бандуристів ім. В. Симоненка під керівництвом інж. П. Гурського, танцювальний ансамбль „Волошки" під керівництвом проф. З. Граур - Корсун і балетна школа під керівництвом п-і Чаплинської. Він підкреслив, що завжди ставить Свято - Покровську парохію за приклад на сході Америки, та побажав ще кращого її розвитку.

Т. Бурка проголосив, що рішенням Парохіяльної Ради Свято - Покровська парафія дарує 3.000 дол. позички, яку позичила Консисторія для сплати морґеджу за куплену землю. Це вже другий дар.

Програма мистецької частини розпочалась молитвою „Божа Мати" муз. Фоменка, виконав дівочий шкільний хор в складі 22 учениць під керівництвом учительки співу в парохіяльній школі п-ні А. Лисенко і акомпаньяменті Лесі Трипупенко. Відтак учениці суботньої Школи Українознавства й релігії Леся й Оленка Рудий виконали дует „Журавлі", муз. Лужного. Шкільний хор відспівав „учітеся брати мої", слова Т. Шевченка, муз. Фоменка. Заспівували: сопрано Леся та Оленка Рудий, альти: Оля Трипупенко та Лариса Слюсаренко під керівництвом учительки А. Лисенко та акомпаньяментом учительки Лесі Трипупенко. Вірш П. Тичини „Скорбна мати" продеклямувала учениця 9-ої кляси Оля Трипупенко.

Оперний співак Іван Гош дуже гарно виконав „Минули літа молодії", слова Т. Шевченка, муз. Лопатинського та арію з опери „Тоска" муз. Пуччіні, акомпаньювала проф. Г. Поритко.

Деклямація на актуальну тему, слова і виконання п-і Л. Степової, зробили дуже гарне враження на присутніх.

Оперна співачка, сопрано Ю. Шашаровська дуже гарно відспівала „Всемогутнє" муз. Шуберта, переклад редактора В. Біляєва та „Києве мій", муз. Шамо та „Утоптала стежечку". За гарне виконання піднесено їй букет квітів.

Дует з опери „Катерина", муз. Аркаса виконали оперні співаки Юлія Шашаровська та Іван Гош. До всіх виконань акомпаньювала проф. Г. Поритко.

Вдалий „Веселий монолог" виконав, він же і автор, відомий артист Євген Левицький.

На закінчення концерту виступив ансамбль бандуристів ім. Василя Симоненка під керівництвом інж. П. Гурського та інструктора проф. І. Праска в складі 20 бандуристів, і 14 співаків виконали: „Київський вальс", слова Л. Китастої, муз. П. Китастого, „Смерічки - Марічки" муз. Кос - Анатольського, „Зоре моя вечірняя" слова Т. Шевченка, муз. Я. Степового, „Ой у полі нивка" — народна пісня аранж. Г. Китастого та в додаток „Синові" слова В. Симоненка і „Дозволь мені мати".

Настоятель о. М. Борисенко попросив Владику Мстислава проказати молитву, чим і закінчились Ювілейний і Святочний бенкет та свято. За 25 років існування Свято - Покровської парафії їй прийшлось тричі міняти свій осідок.

Такими гарними досягненнями вклавши жертвенну працю наша парохія зустрічає 1976 рік — 200-ту річницю існування ЗСА та 100-ту річницю поселення українців в цій вільній країні.

Лазар Івашина

Бібліотечний покажчик преси гідний уваги

Український Музей в Клівленді реєструє вже від 1966 року українську пресу поза межами України. В 1975 р. появився Річник УП-ІХ за 1972-1974 роки. Досі появилося п'ять таких покажчиків, яких автором-компілятором є наш відомий і нестружений дослідник на цьому полі, бібліограф Олександер Фединський.

Найновіший покажчик на 83 стор. зареєстрував пресу в 16-ти країнах, де проживають українці та описав 477 видань, подаючи двомовні назви всіх видань, як також адресу кожного видання. На 477 пресових органів зареєстровано 2 щоденники, 33 тижневики, 8 двотижневиків, 70 місячників, 30 двомісячників, 6 появляється 5 разів у рік, 55 квартальників, 14 два рази в рік, 27 періодиків раз у рік, 205 неперіодичних і 27 одноднівок. З поданої статистики виявляється, що половина заподаного реєстру — це періодична преса, все інше неперіодичне.

Автор віднотував 217 органів в ЗСА, 116 в Канаді, 39 в Австралії, вНімеччині 27, в Англії 23, Франції 8, Югославії 8, в Арґентині 7, в Чехо-Словаччині 6, Бразилії 6, в Польщі зареєстровано тільки одну позицію. Те саме в Румунії і то тоді, коли в першій країні проживає коло триста тисяч українців, а в другій коло 120.000 українського населення. Все це говорить про те, які важкі мусять бути політично-видавничі стосунки для української преси в цих країнах. Занотовано також зменшення української преси на 35 позицій порівнально з попередніми роками. Цей спад віднотовано передусім на періодичній пресі.

Покажчик попереджує українсько — й англомовний вступ самого автора, з якого довідуємось також про те, як часто наші пресові органи занедбують свою власну реєстрацію в своєму довідковому центрі, пр. досі занотовано 38 таких органів. Тому напрошується піднести на сторінках нашої преси загальний апель до бібліографічного реєстрування в Українському Музеї в Клівленді. Адреса: Ukrainian Museum, 3425 Broadview Rhad, Cleveland, Ohio, USA.

не тільки для сучасних потреб, але також для архівного збереження. Своїми бібліографічними покажчиками Український Музей в Клівленді заслужив собі на ім'я Світового архівного центру української преси поза межами рідної Батьківщини. Немає сумніву, що майбутні дослідники української діяспори обильно будуть користати з такого довідкового пресового центру.

Михайло Марунчак

„Традиційний Свят-Вечір" 1-го Відділу СУА в Ню Йорку

Ансамбль „Промінь" під керівництвом п. Богданни Волянської

Перший Відділ СУА в Ню Йорку, завжди започатковує свою новорічну діяльність, приємним та радісним святом, а саме: „Традиційним Свят-вечором", який цього року відбувся 17-го січня. Прибрана ялинка, свічка, колач, святочно прикриті столи із свічками, запах ароматного кадила, як символ проганяти зло, й заворожувати на новорічне добро, — впровадили присутніх в святочний настрій.

Голова Відділу Леся Гой відкрила вечір, привітала членок 1-го Відділу з родинами, членок інших Відділів та гостей. Після спільної молитви всі взаємно поділилися профорою, з побажанням всього найкращого з Новим Роком. Відтак слідував реферат „Походження коляди, та її значення", який приготовила культ-освітня референтка 1-го Від. СУА Лідія Маґун. Приємно було послухати колядку „Павочка" та дві щедрівки, які виконав ансамбль „Промінь" під керівництвом Богданни Волянської, в такому складі: Марта Вацик, Марійка Мандзій, Оксана Харук, Ірина Данилів, Леся Петранюк та Дануся Пліщак. Це молоденькі студентки Академії св. Юрія, активні в молодечих організаціях, які знаходять час і мають охоту вивчати пісні наших та інших композиторів при акомпаньяменті ґітар.

Особлива увага належиться диригентці ансамблю „Промінь" Богдані Волянській, яка не жаліючи ні часу, ні труду, і дбайливо над ним працює. Слідувала деклямація двох сестер Галі і Наталії Весоловських. Під час святої вечері ввійшли зі звіздою і ліхтарем малі колядники, в складі: Леся Концл, Марійка Хамуляк, Ганя Хамуляк, Івась Хамуляк, Андрій Сидор, Христя Гевко, Петрусь Вербовський.

Вони проспівали „Бог Предвічний", а потім кожний колядник виголосив різдвяний вірш, відтак знову колядка „Во Вефлеємі", а на закінчення Андрій Сидор склав усім новорічне побажання. На наше свято зодягнений в золоті ризи, загостив св. Миколай та роздав дарунки нашим молодим виконавцям. Ролю св. Миколая вже від кількох літ виконує Оля Сливка. Присутні продовжували споживати святу веерю та ще довго всі спільно колядували.

Приготуванням мистецької частини зайнялась виховна реф. 1-го Від. Евгенія Вацик, а вечерою господарчі референтки під зарядом п. Брожини. „Традиційний „Свят-Веір" залишився милим спогадом.

В програмі беруть участь діти і молодь, які зживаються із українськими традиціями, яких вони не залишать, а будуть продовжувати їх протягом життя.

Лідія Маґун

Просфора 6-го Відділу ООЧСУ у Філядельфії

До чергових вдалих імпрез Організацій Визвольного Фронту у Філядельфії належить зарахувати традиційну Просфору — зустріч членів, що відбулася у неділю, 8-го лютого ц. р. у власній залі.

Програму свята відкрив голова місцевого Відділу ООЧСУ Стефан Волянюк, запрошуючи до проведення молитви та поблагословлення просфори пароха Катедрального Храму о. шамбеляна Роберта Москаля. В дальшому голова Відділу Стефан Волянюк запросив д-р Богдана Сілецького на тостмайстра, який з черги запросив до головного стола представників Головної Управи ООЧСУ, д-р Ярослава Бернадина і Богдана Казанівського, головного організатора УНС Степана Гавриша і голову місцевого Осередку СУМА Ярослава Федорійчука. Відтак представив гостей зі залі, як голову Головної Управи бувших Вояків УПА Михайла Ковальчина, місто-голову ОЖ ООЧСУ місцевого Відд. Анізію Мірчук, д-р Петра Мірчука, ред. Олега Лисяка з дружиною, інж. Мирона Ганушевського з дружиною і довголітнього заслуженого члена Управи 6-го Відділу ООЧСУ Осипа Кусеня. Попрошений до слова о. шамбелян Р. Москаль сказав, що Просфора, це свято любови, яке зобов'язує нас до взаємної помочи, бо тільки в цей спосіб можемо вітати новонароджене Боже Дитя. З черги виступали з привітами: Богдан Казанівський від Головної Управи ООЧСУ згадавши принесену традицію Просфори з рідних земель, яка об'єднує всіх в одну родину. Михайло Ковальчин старшина УПА поділився з присутніми споминами боїв бойовиків УПА з наїздниками України, а відтак розповів про перехід через Чехословацькі землі до західньої Німеччини. Пані Ганушевська прочитала „Різдвяний спомин матері", який написаний її мужем інж. Ганушевським.

Для відпруження поважної частини свята, де згадувалося рідних в поневоленій, проте нескореній Україні тостмастер д-р Сілецький запосив до слова ООЧСУівського Лиса Микиту в особі інж. М. Ганушевського, який своїми дотепами розвеселив присутніх, защо вони нагородили його рясними оплесками.

Справу коляди на ВФ. зреферував голова 6-го Відділу ООЧСУ Стефан Волянюк, який заподав, що понад 20 груп колядників за старою традицією колядували під час свят як за новим так і старим стилем і заколядували5.087.00 дол. Найбільше заколядовано в околиці Найставну, а саме 2.326.00 дол. Звідомлення С. Волянюка доповнив голова Осередку СУМА Ярослав Федорійчук і повідомив, що 9 груп молоді Сумівської заколядували 1.646.00 долярів. Разом коляда В. Фронту Філядельфійської Метрополії дала 6.733,00 доляри. Обидва звітодавці висловили щиру подяку тим особам, що не жаліли труду, і часу і по кілька вечорів колядували, щоб придбати потрібні фонди на продовження боротьби за соборність України. Зібрані гості рясними оплесками висловили признання колядникам, які засіли при спільних столах.

Перед закриттям спільної трапези — просфори тостмастер д-р Сілецький висловив подяку в імені Управи 6 Відділу ООЧСУ паням, що занялися приготуванням традиційних „12 потрав", як також подякував і панам, що допомагали жінкам в праці.

Молитвою „Пресвятая Богородице" і колядою „Бог Предвічний", закінчено надзвичайно вдалу, ще одну родинну зустріч членів Визвольного Фронту міста Філядельфії.

Н. Н.

З Денверської хроніки

День 3-го листопада м. р. позначився тут замітним ізза відсвяткування аж потрійного свята, а саме: 200-ліття Зруйнування Січі, 57-ліття Листопадового Чину й 25-ліття геройської смерти ген. Тараса Чупринки. Цю імпрезу влаштувало Об'єднання б. Вояків Українців у Америці, при співучасті пластової й шкільної молоді, й відзначило його дво і півгодинною Академією з двома доповідями й обширною декоративною програмою.

Та все ж таки ця Академія, хоча розлога, мала свою вартість із-за своїх позитивних, а й виховних точок та моментів, з яких найзамітнішою точкою була, ілюстрована прозірками й співами дум, доповідь інж. Юрія Сластіона про Зруйнування Січі, — хоча вона була рішучо задовга й виходила далеко поза рамці теми у його історичних розповідях. Вона була перша в програмі по вступнім слові голови Об'єднання б. Вояків, співініціятора й організатора цього свята, проф. Степана Орищина, та відданні пошани впавшим героям пластунками та шкільною молоддю.

І ось коротенький вийняток із цієї доповіді зі знаменними моментами в ній: Двісті років тому, тобто 1776 року, московське військо з наказу цариці Катерини, зруйнувало Запорізьку Січ, заарештувало й вивезло на північ кошового й січову старшину, розігнано запоріжців, ліквідуючи тим самим і ціле Запорізьке Козацтво. Тоді здавалося, що по цій події слух загинув і світ призабув. Та ні, бо світ український її не забув. Сто років по зруйнуванні Січі, тобто 1876 року, хоча під московським караулом, проте відбулося перше відзначення цієї знаменної події, і то в столиці московської імперії — Петербурзі.

Одним із ініціяторів та учасників цього відзначення був Атаназій Сластіон, 19-літній студент петербурської Академії Мистецтв. Було їх коло 20, може 30 молодих студентів, — свідомих українців. Запросили й декого зі старших, як: Володимира Антоновича, Михайла Костомарова, Дмитра Еварницького, взяли в ресторані окрему кімнату, повечеряли й при зачинених дверях вислухали доповіді, проспівали низку пісень, як: „А вже років двісті , як козак в неволі", „Катерино, вража мати, що ти наробила" та й ще деякі, читали й деклямували Т. Шевченка, й так відзначили соту річницю зруйнування Січі.

Коли, 50 років тому, вище згаданий Атаназій Сластіон, відомий наш мистець маляр, розповідав про це своєму синові Юрієві, прелеґентові цієї доповіді, тоді цей подумав: чи доживу я ще до 1976 року, щоб і мені довелось причинитися чимось до відзначення 200-ліття? І ось, він дожив і навіть теж став одним з ініціяторів та учасників урочистого й жалібного відзначення, яке відбулося 30-го листопада 1976 року в Денвері, в репрезентативній залі Жіночого Клюбу, де він мав і цю доповідь про Запоріжжя.

Як освічений та образотворчий мистець, він хотів у своїй доповіді зробити все якнайцікавішим для публіки й тому свою доповідь та деякі співи-думи проспівувані в часі її проголошування ілюстрував висвітлюванням відповідних прозірок, що були сфотографовані з ілюстрацій в Історії України — Грушевського, ілюстрацій його батька А. Сластіона до „Гайдамаків" — Шевченка та з картин намальованих ним самим тепер, спеціяльно для цієї Академії.

Згадані співи-думи в часі доповіді відносилися своїм змістом до часів військової окупації України Москвою та сумнозвісної події зруйнування Січі, які відспівала дружина прелеґента інж. Галина Сластон, по традиції жінки-бандуристки -Явдохи Пилипенко, зі села Орликівщини, на Полтавщині, на переломі XX-го століття, що теж співала думи на базарах та ярмарках. Відповідного чоловічого голосу до цього жанру дум у Денвері не був.

Одну з дум написав сам Юрій Сластіон, обзнайомлений добре із цим родом нашої народної творчости, де в тексті зобразив напад москалів на українські землі, їхні грабунки, вбивства, насильства, виморювання козаків копанням каналів та війнами і, врешті, зруйнування Січі та заслання січової старшини на Сибір, а кошового Петра Кальнишевського на Соловки. Другою думою, при згадці про татар, був уривок з думи „Плач невольника", а третьою була „Дума про Байду", пра якого згадав доповідач на початку доповіді, як засновника Січі. При кінці доповіді проспівано відому пісню: „Катерино, вража мати, що ти наробила".

Після доповіді, в мистецькій частині програми п-і Г. Сластіон проспівала ще пісню „Гетьмани, гетьмани" — сл. Т. Шевченка, а муз. Сластіона Юрія, що була парафразою теми Лисенка. Потім слідували дві деклямації, а саме: „До Основ'яненка" - Т. Шевченка, яку віддеклямував Юрій Бозьо, студент коледжу, й друга: „Всі покою щиро прагнуть" — І. Мазепи, яку продеклямувала Евгенія Коцюба. Ще відспівано два дуети, а саме: „А вже років двісті як козак в неволі" й „Про Нечая", — обидві в обробці Ю. Сластіона, й які відспівали пані: Г. Сластіон і М. Кротюк під форт. акомпаньяментом п-і мгр М. Венжівської, що своїм умілим супровідним підходом надала усім вище згаданим пісням відповідного кольориту. На цьому й закінчено першу частину програми.

Другу частину програми започаткував дует Оленки Рябець (сопрано), абсольвентки кляси співу й її постійної акомпаньяторки Патриції Казаров (альт), піснею „Засумуй трембіто" — сл. Р. Купчинського, муз. Н. Нижанківського — а капеля — тобто чисто вокально, без участи фортепіяну. Ця пісня, однак, не припала до вподоби слухачам, не через спів, що був технічно й голосово добрий, але через застосування модерних прийомів, протилежних до конвенціонального тилю, в аранжеровці цеї пісні автором. Потім слідувала друга доповідь інж. Мирослава Кальби, на тему Листопадового Чину й ген. Т. Чупринки, в якій однак доповідач більше присвятив уваги діянню УПА, як тим двом річницям. Через оправданий поспіх, ізза опізнення програми, читав її прелеґент дуже скоро й тому не міг виявити свого питомого йому темпераменту, емоційного напняття та належної експресії думок.

В дальшому тягу програми були ще такі точки, як: „В'язанка укр. пісень" — на флейті, яку виконала чисто й задовільно Марта Орищин; „Повстанська пісня" — виконана пластовою молоддю при форт. Лесі Коритко; „У річницю смерти Генерала" — сл. Лесі Храпливої — збірна декл. пластових юнаків; „Ой три шляки широкії" — Степового, у виконанні О. Рябець, при форт. супроводі П. Казаров, і на кінець „Ще не вмерла Україна" — відспівана хором цілої залі.

Мирон Федорів

Янґставн відзначив 200-ліття Американської Незалежности концертом

Янґставн, Огайо (Д-р Юрій Купчинський) — Вперше в історії Янґставну українська громада спромоглась на величавий концерт у приміщенні Паверс авдиторії, найбільшій залі міста. На концерт, згідно з повідомленням місцевого щоденника „Віндікейтор", прибуло понад 2,000 осіб.

Програму розпочав адв. М. Юрчишин, голова Комітету для відзначення 200-ліття Американської Незалежности, о год 2:30 по полудні 19-го жовтня 1975. Почесним гостем вечора була Аналіза Ільшченко, красуня Панна Світу — ЗСА (Міс Ворлд — ЮСА). Привітавши присутніх, вона звернула увагу на своє українське походження. Присутні теж мали нагоду запізнати її батьків.

Головна частина програми складалась з виступу українського ансамблю „Дунай" із Сент Кетринс, Онтаріо, Канада. Ансамбль під проводом директора Ореста П. Самця та режисерки Олі Ткачук приємно заскочив глядачів своїм мистецьким виконанням традиційних українських танців, мелодійним співом та музикою. Крім танцюристів та співаків „Дунаю", брали ще участь „Гуцульська Карпатська Оркестра" з Боффало, „тріо „Осінь" та „Бандуристи".

Програма ансамблю „Дунай" називалася „Пашпорт в Україну". Тема програми зосереджується навкола подорожі по Україні та її головніших частинах. Провідники, В. Березовський та К. Долішна, з допомогою світлин - прозірок з України та коментарів, спромоглись на передання враження, наче б глядачі дійсно брали участь в поїздці. Літак ніби то відлітає з Янґставну та приземлюється в Києві. Тут подорожних вітають гарні дівчата в народних одягах, з рушником, хлібом та сіллю. Опісля танцюристи, співаки та тріо „Осінь" танцюють та співають пісні, знані на Київщині.

З Києва туристи вирушають до Канева на могилу Т. Шевченка. Дівчата хору „Дунай" виконують „Заповіт". Настає зворушлива хвилина, публіка встає та долучується співом до цього неофіційного українського гимну. Опісля дівчата виконують „Танець смутку".

З Канева подорожні рушають на Січ, де хлопці ансамблю „Дунай" бравурно виконують „Запорожця" та танець „Чотири козаки", Бандуристи виконують „Українську Мелодію", а хористи ансамблю співають „Засвистали Козаченьки".

Покидаючи Січ туристи рушають на ахід до Львова. Тут тріо „Осінь" співає пісню „Галичаночка", а хористки ансамблю виконують пісню про матір.. Зі Львова відбувається прогулянка в Карпати, і там „Гуцульсько-Карпатська оркестра виконує традиційну гуцульську музику. З Карпат подорожні вертаються до золотоверхого Києва, де крім іншого мають нагоду побачити жваве, прецизне, виконання „Гопака". Туристи звідавши Україну, вертаються до Янґставну. Турне закінчене. Скінчився теж концерт до співу. „Ще не вмерла Україна".

Ансамбль „Дунай" це один з кращих, яким може похвалитись українська діяспора. Керівники та члени групи це молоді, тут народжені люди які, не беручи до уваги їхнє відірвання від України відчувають та вміють по-мистецьки передати дух України. Своїм ритмічним тактом та енергією вони спонукують присутніх до участи. Глядачі, хоча закінчились танці та музика, вимагають більше та не хочуть пустити танцюристів з залі. Виконання та інтерпретація танців дають відчути темперамент директора - хореографа Ореста Самця та режисерки Олі ТТкачук.

По концерті громада Янґставну стрічає Ансамбль на вечері при українській православній церкві свв. Петра і Павла. Велике зусилля вклали в підготову вечері жінки та члени парохії.

Найважнішу та мозольну працю вклав в програму концерту Комітет 200-ліття, в якім брали участь члени обидвох парохій. Комітет засновано 28-го травня 1975 р. Концерт ансамблю „Дунай" це тільки частина запланованих імпрез на рік 1975-76. Вже відбулись три „Українські Дні" (10, 11, 12-го на Федерал плаза", що є центром міста. На майбутнє плянується на тій же площі фортепіяновий концерт проф. Романа Рудницького. На квітень заплановано студентську конференцію в Янґставнському університеті п. н. „Українці в Янґставні, а на червень — участь у параді Незалежности.

д-р Юрій Кульчицький

ПРОТОКОЛ

Нарад Річного Засідання Головного Уряду Українського Народного Союзу яке відбулося в днях 19-го до 23-го травня 1975 року на „Союзівці" в Кергонксоні, Н. Й.

(10)

ЗВІТ ГОЛОВНОЇ РАДНОЇ — ТЕКЛІ МОРОЗ

Це мій перший звіт після 28-ої Конвенції УНСоюзу у Філядельфії, де мене обрано вперше на пост головної радної УНС.

Праця союзова мені відома від 1966 р., коли я стала секретаркою 465-го Відділу УНС в Ляшіні, а три роки пізніше прийняла секретарство Окружного Комітету Відділів УНС в Монтреалі. Відтоді я брала участь у всіх засіданнях Округи.

Свою союзову діяльність я почала від організаційної праці, а передусім старалась співпрацювати з молоддю; організувала сама та приготовляла кандидатів для організаційної праці; служила порадою для інших секретарів.

Як головна радна, дбала про виконання організаційного пляну в Монтреальській Окрузі й сама зорганізувала в минулому році 28 нових членів. Вісім разів репрезентувала УНС на різних культурних імпрезах в Монтреалі й околиці. Нав'язала корисну співпрацю з радіовою авдицією „Український час" у Монтреалі та передавала по радіо привіти від УНС з нагоди Різдва й у 80-річчя УНС. Відвідувала хворих членів, брала участь у похоронах.

Як секретарка 465-го Відділу УНС старалась справно й на час полагодити всі союзові справи — дотичних членів, як: звороти, виплати спадкоємцям і інше. З нагоди 80-річчя УНСоюзу постаралась, щоб число членів у Відділі 465 заокруглити до 200 членів.

Про нашу добру організаційну працю в Монтреальській Окрузі свідчить виконання минулорічного організаційного пляну на 137 відсотків. Цим самим Монтреальська Округа відсотково зайняла перше місце з-поміж усіх союзових Округ Америки й Канади.

Нашу корисну організаційну працю в Окрузі, треба завдячувати в першу чергу нашим паням секретаркам, як: Леся Дольницька, Марія Юзик, Віра Баніт, Дарія Манило й п. Петро Кірик — секретар новозорганізованого відділу 475 УНС при спортовім Т-ві „Україна" в Монтреалі за допомогою проф. Миколи Андрухова. Думаю, що наші секретарі панове — Павло Дубас і Микола Перейма постараються в біжучому році перевищити пань в організаційній праці УНС.

Мої пляни на майбутнє: У вакаційний час зорганізувати прогульку рідношкільної молоді на Союзівку; нав'язати комунікацію з нашими фермерами, які є віддалені від міста.

Мої рекомендації для добра УНСоюзу:

1. В найближчому майбутньому урухомити Канадську Канцелярію УНС й забезпечити її відповідним приміщенням і устаткуванням.

2. Видавати двомовну Канадську Союзову Трибуну й кільканадцять примірників призначати задармо для тих наших родин, які є віддалені від міста й всього зорганізованого українського життя.

3. В кожній союзовій Окрузі спонзорувати кількахвилинну радіову рідношкільну імпрезу, бодай двічі в році, що притягне підростаючу молодь до УНС.

На закінчення мого звіту, бажаю скласти щиру подяку шановним делегатам 28-ої Конвенції УНСоюзу за виявлене довір'я до мене.

Головна радна Текля Мороз, яку привітали члени Головного Уряду, як новообраного члена, додала до свого друкованого звіту наступне: Дуже дякую за це привітання. Мій звіт обширний і до нього можу ще тільки подати декілька думок та завваг. Видана коштом УНСоюзу Енциклопедія Українознавства в англійській мові знайшла загальне схвалення серед нашої молоді, але тепер молодь домагається щось нового, а саме, щоб УНСоюз видав награні на магнетофонні стрічки курси української мови. Тепер навчання української мови, літератури та історії, як і всі українознавчі науки, дуже поширені серед молоді, головно студентської, яка за такими магнітними стрічками для вивчення української мови постійно розпитує. Це мають інші національні групи і ми таке повинні видати для нашої молоді. Повідомлення про досягнення нашої Округи в Монтреалі та про її передове місце серед Округ прийняла я з найбільшим вдоволенням. Цей успіх ми завдячуємо секретарям Відділів, які найбільше до того причинилися, та нашому обласному організаторові і головному радному Василеві Дідюкові. В нас у Канаді нам і дальше конечно потрібно людини, яка давала б секретарям та організаторам поради в ділянці організування членів. Тому справу обласного організатора треба нам тут конечно якось поладнати, щоб Канада не залишилася без обласного організатора, бо секретарям завжди треба і поради і поштовху до праці. Я сама вже десять років працювала на пості секретаря Відділу і могла б теж послужити другим порадою та допомогою, але після мого вибору на пост радного я не мала жадних доручень щось для Відділів поладнувати, щоб використати мій досвід.

ЗВІТ ГОЛОВНОГО РАДНОГО ЄВГЕНА РЕПЕТИ

Двадцять восьма Конвенція Українського Народного Союзу наділили мене вдруге почесним завданням виконувати обов'язки головного радного протягом чотирох років, за що я на цьому місці складаю щире спасибі всім делегатам тієї Конвенції.

В 1974 році я виконував такі завдання:

1. Брав участь у річних зборах Округи Детройту.

2. На припоручення Окружного Комітету УНС підготовляв організаційні збори Округи на одній з осель української громади Детройту, на яких був присутній головний організатор п. Степан Гавриш.

3. Був делегований Головним Екзекутивним Комітетом на Мічіґенський Конґрес Братських Союзів.

4. Виконував обов'язки голови 146-го Відділу УНС, який в останніх роках значно відмолоджено і побільшено, як у числі членів, так і в пересічній сумі забезпечення, що треба у великій мірі віднести на рахунок дбайливого і енергійного секретаря Григорія Корбяка.

5. Брав участь у відзначуванні 80-ліття УНС у Детройті, під час якого вручив почесну грамоту довголітньому і заслуженому союзовцеві бувшому радному, а тепер почесному членові Головного Уряду Володимирові Дідику.

Із моєї діяльности на громадському відтинку належало б згадати виконування обов'язків керівника Української Кредитової Спілки „Будучність" у Детройті, що абсорбує багато мого часу й уваги.

Як бувший аґент забезпеченевої компанії і бувший обласний організатор УНС, а також той, що постійно цікавиться забезпеченевим ділом, хочу звернути увагу всім членам Головного Уряду УНС на те, що курс, який тепер взяв Головний Екзекутивний Комітет в організаційній ділянці веде до поважного упадку у членстві УНС. Постійна нагінка головного предсідника при потурюванні решти членів Екзекутиви на організаторів, як у минулому, так і тепер, зумовлена передовсім незрозумінням їх властивої ролі у системі УНС при одночасно дуже малій винагороді організаторів, довели до цілковитої деморалізації на організаційному відтинку, а впарі з тим до катастрофального упадку членів. Вслід за цим прийде зменшення вкладок. На мою думку, клопоти на організаційному полі є більш серйозні, як клопоти з нашим „хмаросягом".

Пробувати зарадити цьому треба через підшукування обласних організаторів, яких я назвав би асистентами головного організатора у своїх областях, що більше відповідало б їх дійсному завданні. Через них організувати вишколи, чи курси з секретарями і місцевими організаторами, підшукувати нових секретарів і організаторів, лучити неактивні відділи, творити нові, бути у постійному фізичному зв'язку з секретарями й організаторами, заохочуючи їх до праці, устійнювати з головним організатором і Окружними Комітетами способи реклями відповідно до часу, місця і бюджету, підсилювати зв'язок УНС з місцевими організаціями, особливо молодечими. Група таких асистентів разом з головним організатором мали б також за завдання розпрацьовувати організаційний плян і засоби для його здійснення, а по затвердженні Головною Екзекутивою практично переводити його в життя.

Головний радний Євген Репета заявив, що він не має нічого додати до свого друкованого звіту, тільки просить всіх з увагою прочитати його звіт, а зокрема його другу половину.

ЗВІТ ГОЛОВНОГО РАДНОГО ВОЛОДИМИРА ЗАПАРАНЮКА

На вступі мого звіту, почуваюся до милого обов'язку подякувати делеґатам 28-мої Конвенції у Філядельфії, які вибрали мене головним радним УНСоюзу, і тим самим дали мені змогу служити УНСоюзові третю чергову каденцію.

Як головний радний, я виконував все, що було доручено мені Головною Екзекутивою УНСоюзу. І так: 22-го лютого 1974 р., я був на відкритті нового союзового дому в Джерзі Сиτі. 17-го березня 1974 р. брав участь в річних зборах Окружного Комітету Відділів УНСоюзу Ютицько - Сиракюзької Округи, в Сиракюзах, Н.Й. 24-го березня 1974 р. брав участь в річних зборах Окружного Комітету Відділів УНСоюзу Тройської Округи, в Амстердамі, Н.Й.

19 - 25-го травня 1974 р. був учасником 28-ої Конвенції УНСоюзу в Філядельфії, де був переобраний головним радним на третю каденцію. 28-го вересня 1974 р. брав участь в організаційних зборах Окружного Комітету Відділів УН-Союзу Ютицько - Сиракюзької Округи, в Ютиці, Н.Й. 29-го вересня 1974 р. брав участь в організаційних зборах Окружного Комітету Відділів УНСоюзу Тройської Округи, в Коговзі, Н.Й.

Крім головного радного УНСоюзу, я був головою Окружного Комітету Відділів УНСоюру Ютицько - Сиракюзької Округи та фінансовим секретарем Відділу 484-го УНСоюзу Т-ва ім. Тараса Шевченка в Ютиці.

Організаційна Праця

Ютицько - Сиракюзька Округа, якої я був головою, у 1974 році зорганізувала 194 нових членів, чим виконано 124 відсотків наложеної квоти на Округу. В загальному всі секретарі Відділів працювали дуже добре. Особливо на перше місце в Окрузі вибився секретар 121-го Від. в Ромі, Н.Й. Василь Кобіто, який зорганізував 95 нових членів, чим побив рекорд не тільки в нашій Окрузі, але й поміж всіми організаторами УНСоюзу. За ним йшли: секретар 271-го Від. в Елмайрі Іван Чопко 29 чл., секретар 39-го Від. в Сиракюзах, Іван Пиндус 25 чл., секретар 484-го Від. в Ютиці Володимир Запаранюк 18 чл. секретар 283-го Від. в Оборні Григорій Гавришків 11 чл., секретар 330-го Від. в Літтл-Фолс Ярослав Мартинюк 8 чл., секретар 38-го Від. в Оборні Стефан Гонза 4 чл., секретар 317-го Від. в Сиракюзах, Микола Велич 3 чл. та секретар 192-го Від. в Геркімері, Ярослав Сенишин 1 чл.

Всім секретарям та урядникам згаданих Відділів, які причинилися до зорганізування більше чи менше нових членів, належиться щира подяка за їхній труд, чим допомогли окрузі стати на передове місце поміж Союзовими Округами та отримати для Округи бонус в сумі 250 дол.

Окремо також належиться подяка сеніорові і почесному голові нашої Округи Іванові Пігулякові за його чималий вклад праці в розбудову УНСоюзу.

ГОЛОВНІ РАДНІ УНС, ФОТОЗНІМКИ ЯКИХ НЕ БУЛИ ВКЛЮЧЕНІ ДО ЇХ ЗВІТІВ

Тарас Шмаґала

Д-р Мирон Куропась

Інж. Анатолій Дорошенко

Мирослав Кальба

Союзову Округу Трой, Н.Й., якою я до певної міри опікувався, а очолював голова округи Павло Шевчук. Тройська Округа також дуже добре виконала свою квоту, бо із дуже малою кількістю відхилена від 100 відсотків виконання річної квоти. В цій окрузі зорганізовано 101 нового члена.

На перше місце вибився секретар 191-го Від. в Трой Василь Колодій 35 чл., секретар 13-го Від. в Вотервліті Павло Шевчук 25 чл. секретар 266-го Від. в Амстердамі Василь Труфин 25 чл., секретар 57-го Від. в Коговзі М. Савків 11 чл., секретар 150-го Від. в Пітсфілді, І. Тарнавський 4 чл., та секретар 477-го Від. в Гудсоні Б. Пішак 1 чл.

Округа здобула грошовий бонус. Всім секретарям та урядникам Відділів Тройської Округи складаю щиру подяку за співпрацю, а зокрема союзовим піонерам Василеві Труфинові та Панькові Джінджіристому за їхній великий вклад в розбудові УНСоюзу.

Закінчуючи мій короткий звіт, стверджую, що мені було приємно співпрацювати у цих двох Округах із секретарями та поодинокими урядовцями Відділів, які ніколи не відмовили мені у співпраці, коли я звертався до них особисто, телефоном чи листовно. Отож висловлюю мою щиру подяку всім тим, які зі мною співпрацювали.

Стара, мудра пословиця каже „спільною працею, можна доказати чудес".

Головний радний Володимир Запаранюк подав у доповненні до свого друкованого звіту наступне: Прошу всіх, читаючи мій друкований звіт, звернути увагу на те, що я постійно вів організаційну працю на терені двох Округ, а саме Ютики-Сиракюз та Трой. Я держав постійний зв'язок з Управами та Відділами цих Округ і вони в організаційній праці ніколи не залишалися позаду. Але хочу додати, що з певних причин я зрезиґнував з посту голови Округи, яку я очолював впродовж 11 років. В дискусії над звітами, коли комусь це буде цікаво, подам причину моєї резиґнації.

ANDREW JULA, SUPREME ADVISOR

Since the 28th Convention of the Ukrainian National Association has come and gone, I would be very remiss in not expressing my gratitude to all those delegates who, by their confidence and their vote, have seen fit to have me serve on the board of advisors for four more years. Thank you, all.

As to my activities since the convention during the last seven months of 1974, I would like to report the following:

Our Ninth UNA bowling tournament was held at Rochester, N.Y., on Saturday and Sunday, May 25-26. I must give great credit to William B. Husar, chairman of this tournament. It [illegible] wonderful weekend for UNA bowlers to renew old acquaintances.

A meeting of the Western Pennsylvania branches was held in Pittsburgh and for his first visit as our newly-elected Vice-President Dr. John Flis, a constructive and informative session was held. The highlight of this meeting was Dr. Flis's explanation of the recount of the convention votes.

I represented our organization at the 63rd annual session of the Pennsylvania Fraternal Congress. The session was held at the William Penn Hotel on November 18-19, 1974.

Plans have been completed to hold our Tenth UNA bowling tournament in Derry, Pa., on May 24-25, 1975.

With help from branch officers and members, I was fortunate to organize 30 new members into Branch 161.

Головний радний Андрій Джула заявив, що він не має нічого додати до свого друкованого звіту.

ЗВІТ ГОЛОВНОГО РАДНОГО ІВАНА ОДЕЖИНСЬКОГО

Дорогі Пані і Панове! Я хочу в першу чергу перепросити, що я не маю друкованого звіту. Я звіту не написав, бо мені у Філядельфії казали, що я тут „скринінґу" не перейду і цим самим не буду головним радним, бо мені буде бракувати двох голосів. Але завдяки тому, що за мною голосували п. Степан Гавриш і пані Гарас (я певний, що вони на мене віддали голоси!) я став головним радним і за це я їм дякую. До свого звіту, який буде друкуватися сьогодні вечором, хочу тільки дещо додати з організаційної ділянки, бо тут більше говориться про всякі інші справи. Бо в минулому, їдучи на засідання Головного Уряду, кожний з нас, і я також, привозив зі собою 10-15 аплікацій нових членів. А тепер ми більше говоримо про політику і про інші справи, а менше про організування членства. Я є дальше головою 153-го Відділу у Філядельфії, який я заклав у 1963-му році. Цей Відділ гарно розвивається і тепер він начисляє вже понад 800 членів. Він вислав у минулому році до Головної Канцелярії понад $44,000 членських вкладок. Я був дальше постійним організатором Округи Філядельфії і в 1974-му році приєднав для УНСоюзу 97 нових членів на загальну суму $224,000 забезпечення. Давав я цих членів, як постійний організатор, до різних Відділів, але в більшості до 153-го, 216-го та 424-го, які я сам заклав. В Окружному Комітеті я був ввесь час активним, як заступник голови, брав участь у всіх засіданнях та нарадах, а в липні, коли наш голова Округи Степан Гавриш мусів, на жаль, покинути Філядельфію і перебрався, як головний організатор, до Джерзі Сити, я перебрав, як заступник всі справи Округи, а головно дбав про те, щоб Округа здобула якнайбільше нових членів. Це наше бажання сповнилося сьомий раз, коли наша Округа Філядельфії стала в минулому році сьомий раз чемпіоном. Я також брав активну участь в американському політичному житті.

Заступниця головного предсідника Марія Душник подякувала звітодавцеві і попросила до слова наймолодшого віком новообраного головного радного Євгена Іванціва.

СЛОВО ГОЛОВНОГО РАДНОГО ЄВГЕНА ІВАНЦІВА

Щиро дякую членам Головного Уряду за вибір, вислід якого був заявою довір'я УНСоюзові та українській громаді. Сьогоднішнє голосування, на мою думку, було дуже важливим власне з огляду на потвердження довір'я націй установі. Ми не здобуваємо для УНСоюзу нашої молоді, яка постійно звертає увагу на те, що її не трактують так як треба, та що її не дають проявитися. Подорожуючи по українських осередках, я міг ствердити, що нам найбільше бракує контактів з молоддю, та взагалі комунікації з громадянством. Тому ми, студенти, почали видавати журнал зв'язку „Призма", тому ми почали більше активізуватися в американському житті. З-поміж молоді нам в УНСоюзі треба підшукати організаторів, які знаходили б з ровесниками спільну мову. Нам треба нових способів і засобів для організаторської праці. Ось до мене прийшов був аґент забезпеченевої установи. Він мав різні таблиці з рисунками та ґрафіки, так що його продаж забезпечення була вповні на професійному рівні. Нам також треба більше професійного підходу, бо сам патріотичний підхід для молоді не буде переконливим. Для запевнення майбутності УНСоюзові нам треба обов'язково притягнути молодь до активности в союзовому житті та його діяльности. Отже наладнання комунікації між нашими старшими союзовими діячами та моподдю є основною нашою проблемою. Наша молодь в загальному цікавиться українськими справами, читає „Свободу", а головно „Український Тижневик", але забезпечення треба все таки продавати їй з професійним підходом і тому для цієї праці треба підібрати відповідних людей, молодих віком із знанням проблем молоді, та з фаховим знанням забезпечення.

Заступниця головного предсідника подякувала головному радному Євгенові Іванціву за висловлені думки і попросила до чергового звіту управителя „Союзівки" Володимира Кваса.

9. ЗВІТ УПРАВИТЕЛЯ „СОЮЗІВКИ" ВОЛОДИМИРА КВАСА

Високоповажані Пані і Панове, Головні Урядовці Українського Народного Союзу.

Минає вже двадцять років моєї праці на Союзівці і мені тимбільше є приємно звітувати перед вами.

Я не буду подавати вам подробиць нашого приходу і розходу, тому що про це звітувала вам наша касирка пані Уляна Дячук, а також Контрольна Комісія.

Мій звіт буде складатися з аналізи нашої господарки і плянів на будуче:

Загальний оборот за 1974 рік був $358,709.84, а за 1973 — $354,690.56. Більше ми мали обороту на $4,019.28. Це не є велика сума, але, як ми візьмемо під увагу, що в останнім році був брак бензини і фреквенція гостей зимою і весною була мала і ми на кінець місяця червня мали менше 30.000 дол. обороту. Але за це, що був дуже добрий літній і позасезонова фреквенція, ми потрапили збільшити наш оборот на кінець року.

Видатки-розходи за 1974 рік у порівнанні з попереднім роком були більші на суму $38,676.39. Ми подаємо подрібню, де ми мали більші видатки а то:

1974 року вложили в інвестицію	$38,303.23
1974 року вложили в інвентар меблі	6,970.10
разом	$45,273.33

Як ми цю суму відтягнемо від готелевого обороту, то нам лишається чистий прихід $23,228.31. Правда, це дуже мала сума, але треба брати під увагу наші малі ціни, інфляцію і рецесію та суму грошей видану на поправку „Союзівки".

мммммм

Олива, електрика, газ коштувала нас у 1973 році	$17,897.52
Олива, електрика, газ коштувала нас у 1974 році	$25,917.09
збільшилася сума на	$8,037.57
направи, поправки у 1973 році	$9,758.73
направи, поправки у 1974 році	$18,262.95
більше на суму	$8,504.22
Інвестиція у 1973 році	$28,658.73
Інвестиція у 1974 році	$38,303.23
більше на суму	$9,644.50

Чому нас коштувала більше електрика, газ, і олива не буду пояснювати, бо кожний з вас знає, тому що маєте ту саму проблему з вашими домами.

Ця сума могла б бути більшою, але ми старалися заощадити всюди де могли; купили дві нові печі до огрівання і на гарячу воду, вилучили зимою наші холодільники, на місце яких збудували пивницю на переховання харчів.

Щоби ми не робили — то все більше коштує. Коли ми тільки покрили наші кошти в теперішньому часі, то вже добре, але нам вдалося ще два останні роки в часі інфляції переробляти і збудувати новий будинок, що на мою думку не є так зле. Всі переробки і будови виконуємо нашими силами і багато грошей заощаджуємо (наприклад: ми збудували останнього року тенісовий корт за суму $4,918.20 де друга подібна організація збудувала два корти тенісові рік скорше за $14,000 з додатками $2,000 разом $16,000, — (ту роботу робив інший контрактор).

Будинок-ґараж, який будемо називати „Дукля" коштує $16,828.20 Треба тільки ще зробити цементову підлогу та викінчити мешканеві кімнати за около 8,000 дол. Будова є солідна і цей будинок додає до нашої оселі красу. Практичний будинок, де будуть наші магазини, ґараж, а на горі мешканевий, також ми збудували самі без контрактора.

Ми почали останнього року і скінчили цього року будинок, „Анекс", якого тепер називаємо „Ужгород". Ми вже майже його скінчили, за виїмком малих деталів, котрі додають ще більше краси й оригінальности цьому будинкові.

Люди є захоплені цим будинком (спеціяльно молодь) і дуже мені легко винаймити його на цей рік. Всі кімнати в оригінальному гуцульському стилі, як також назовні, і ми підвищили тижневу ціну на 10.00 дол. більше від особи. Перерібка цього будинку зі зовні, нова піч, перерібки кімнат з карпетами і меблями буде коштувати $18,000, що буде виносити 1,500 дол. за кімнату.

Пані і Панове: перерібка цього будинку, нашої бари, бібліотеки, „Ужгороду" й інших речей зачинають в дійсності надавати „Союзівці" вигляду шматка України на американській землі.

На будуче ми маємо більше речей поробити в українським стилі. Нам буде конечно потрібно нової їдальні: Як часи позволять, а ви ухвалите гроші, наша „Союзівка" буде мати все що потрібне.

Я маю приємність працювати на „Союзівці" і все переробляти на наш гарний український стиль, де наша молодь буде мати нагоду побачити „малу Україну в Америці". Я ніколи не мав претенсій бути декоратором, чи архітектом, але мені деякі речі вдалися, нпр.: я створив у гуцульському стилі бару. Там наші люди сходяться, фотографують вивішені образи українських мистців і декорації.

Я міг би багато більше зробити, якби я мав помічника і більше вільного часу, тому, що я маю практику і контаки з людьми. Правда, я маю горстку людей, моїх сталих робітників, які стараються добре працювати і трактують „Союзівку", як щось власне і не числяться з часом чи трудом.

Панна Марійка Ґанкевич вже працює шість років і провадить канцелярію та дуже часто в моїй неприсутності заступає мене. В кухні маю добрих двох кухарів п. Андрія Леськова і Василя Татунчака, які вже працюють перший 14, а другий 11 літ, і вони не тільки варять, але також все роблять, що потрібне. Зарядом прибирання кімнат занимається п. Іванка Осідач, яка працює вже 12 років. Новий робітник Зенко Броцький, який занимається господаркою, старається все робити, щоби вигляд „Союзівки" був гарний.

Помимо того, що настали часи інфляції і рецесії, фреквенція гостей збільшується, а спеціяльно нашої молоді, які приїжджають зі своїми дітьми і заступають своїх родичів.

Я не буду забирати вам богато часу і вичислювати, що „Союзівка" робить для наших членів, а також для всіх українців, спеціяльно для молоді. На мою думку, це була добра інвестиція Українського Народного Союзу.

При кінці я мушу підчеркути, що наша Екзекутива, Контрольна Комісія та всі члени Уряду все добре розуміли вагу „Союзівки" і не жалували грошей та таку ціль. Я вірю, що так буде теж у будучності. За це вам належиться подяка, а панові редакторові Драганові складаю щиру подяку за те, що не жалує місця в часописі „Свободі" для „Союзівки" і допомагає нам реклямувати нашу оселю.

Заступниця головного предсідника Марія Душник ствердила, що із закінченням звіту управителя „Союзівки" вичерпано всі звіти. Перед закриттям другої сесії вона покликала до слова головного організатора Степана Гавриша, який проголосив, що в першому дні нарад склали йому члени Головного Уряду 27 аплікацій нових членів на суму забезпечення $79,000. Ці аплікації привезли зі собою на річне засідання наступні особи: Василь Дідюк — 12 аплікацій на суму $37,000, Анна Гарас — 9 аплікацій на суму $25,000, д-р Іван Флис — 3 аплікації на суму $2,500, інж. Іван Ващук — 1 аплікацію на суму $10,000, Володимир Запаранюк — 1 аплікацію на суму $3,000 і Текля Мороз — 1 аплікацію на суму $2,000. Головний організатор висловив надію, що і другі члени Головного Уряду привезли зі собою аплікації та попросив їх, щоб вони передали ці аплікації йому, або головному секретареві Володимирові Сохановові.

На цьому заступниця головного предсідника Марія Душник закрила цю другу сесію засідання Головного Уряду УНСоюзу о годині 5:15 по полудні.

Другий день нарад

Вівторок, 20-го травня 1975 р.

ТРЕТЯ (РАННЯ) СЕСІЯ

10. ДИСКУСІЯ НАД ЗВІТАМИ ТА ЇХ СХВАЛЕННЯ

Третю сесію річного засідання Головного Уряду УНС відкрив о год. 9:35 ранку головний предсідник Йосип Лисогір та заповів, що на черзі є десята точка нарад — дискусія над звітами та їх схвалення. Головний радний д-р Богдан Футей запропонував в імені Головної Ради, щоб впродовж цього дня (вівтірка) закінчити дискусію, тобто вичерпати запити та відповіді, бо це дало б змогу вже в середу присвятити повний день працям Комісій. Внесок головного радного д-ра Богдана Футея прийнято одноголосно. До дискусії, зголосилися наступні члени Головного Уряду: Іван Іванчук, Андрій Джула, інж. Степан Куропась, д-р Богдан Футей, інж. Мирослав Кальба, д-р Мирон Куропась, Євген Репета, Василь Дідюк, Анна Гарас, Текля Мороз, д-р Ярослав Падох, Марія Чучман, інж. Анатолій Дорошенко, проф. Тарас Шмаґала, Іван Одежинський і мґр Іван Винник.

На внесок головного радного д-ра Богдана Футея листу зголошених дискутантів закрито, але після цього на внесок Василя Дідюка, що його піддержав Володимир Запаранюк, вирішено після запитів і відповідей цієї листи відкрити другу листу дискутантів, коли будуть охочі дискутувати члени Головного Уряду.

Згідно з одержаними зголошеннями головний предсідник покликав за чергою дискутантів, які порушили наступні справи:

Почесний член Головного Уряду Іван В. Іванчук: Головні контролери не повинні провіряти постійно ці самі ділянки та ці самі відділи Головної Канцелярії. На мою думку було б краще, коли б вони мінялися і так само познайомлювалися з усім діловодством УНСоюзу. Мушу признати, що Головна Контрольна Комісія перевела добру аналізу деяких ділянок праці. До головного контролера д-ра Богдана Гнатюка маю запитання, чи контролюється з року на рік інвентар на „Союзівці"?

Головний радний Андрій Джула: Я зацікавлений фінансовими цифрами „Союзівки". Скільки зароблено на продажу горілки, тобто за скільки її закуплено, а за яку суму продано, бо чомусь так виглядає, що прибуток з продажу алькоголю виносить тільки 50%. Запит до головного предсідника та до управителя „Союзівки", чи переводиться постійно інвентури бари, та чому прибуток з бари тільки 50%, коли він повинен бути багато вищим?

Почесний член Головного Уряду інж. Степан Куропась: Звіти в цьому році більше бойові, а звіт головного предсідника також в цьому році інакший. Він вже каже ясно, що ми є в клопотах. Цього він навчився від президента Джералда Форда. Але і президент Форд дещо скривав, коли Південний В'єтнам валився, бо твердив, що ще можна його врятувати, і наш президент, хоч твердить, що ми в клопотах, але витягає позитивні факти. Так виглядає, що він був і є оптимістом. Але покликатися на Божу поміч замало, бо треба також і самому щось робити. Нам говорять, що головний предсідник і головний редактор часом зі собою не говорять, а часом говорять. Як це воно справді є? Пояснювати невдачі депресією, чи рецесією, це тільки викрути. Бо треба справи розв'язувати і головний предсідник повинен мати якісь суґестії, як маємо поступати. До головного директора для Канади сен. Павла Юзика маю запит, чому словакам, чи норвежцям іде так добре, а нам ні, хоч маємо добрі грамоти і добрих секретарів, та маємо чим похвалитися? На мою думку нам треба експертів до організаторської праці. Заступника головного предсідника д-ра Івана Флиса немає за що тепер зачіпати. Але був час, коли він робив контракти на морґеджі. Я тоді радив важати на Ню Йорк. Тому хочу його спитати, що сталося з реальністю на Бронксі, де ми втратили $55,000? Головний секретар Володимир Сохан має досить роботи і перепрацюється. Я колись тут стрінув його на „Союзівці" і питаю його: Як Ви чуєтеся без д-ра Падоха? А він каже: Дуже добре. Ми з д-ром Падохом ще часом маємо якісь справи, хоч його нема в Головній Канцелярії. Ми є приятелями. Я кажу: ну так, але Ви йому все ногу підставляли. А він каже: навпаки, то д-р Падох мені підставляв ногу. Головна касирка пані Дячук — я не думаю, що ми би ліпшу касирку знайшли, якби шукали. Але ми не шукали, бо вона відразу нам подобалася, бо і виглядає і має „деґрі" з коледжу і не була дуже заанґажована з п. Лисогором, була невтральна. Але, кажуть, що тепер вона не є така невтральна. Не хоче з ніким воювати, бо хоче зберігати свою повагу. Але чому вона закриває, чому вона не виказала про бонди, що вони варта на ринку? Бо їх ринкова вартість, як каже п. Винник, тільки $17,000,000, то є на $8,000,000 менше від книжкової, і ми не могли б проголошувати в „Свободі", що ми доходимо до $40,000,000, коли ми тільки перейшли $30,000,000. Головний організатор Степан Гавриш заповідав, що ми мусимо здобути 5,000 членів, але тепер він сидить в Головній Канцелярії, а повинен їздити в терен, щоб ми тих 5,000 членів мали. Головний редактор Антін Драган це мій приятель. Ліпшого не маю. Але він ходить за головним предсідником, як тінь, на УККА і всюди. Головний редактор має багато ворогів, бо він не поміщує дописів і статтей, навіть союзових. Головній Контрольній Комісії хочу признати, що вона має добрі звіти, але чому вона поділилася і дає окремі звіти, а не всі разом? Всі звіти добрі, але найкращий звіт головного контролера Івана Ващука, бо він нічого не скриває. Про звіт головного радного д-ра Богдана Футея хочу тільки сказати, що він гострий і добре, що він порушив справу, чому не було українського прапору на українській будівлі. Головний радний Василь Дідюк написав обширний звіт і каже, що в нас нема порядку. Чому? Коли ми маємо сенатора, то він повинен зробити порядок. Головний радний Володимир Запаранюк звітував, що він зрезиґнував з посту голови Округи. А шкода, що він це зробив. Хіба що він це зробив тому, що був особистим охоронцем („баді ґард") о. Богдана Смика? Звіт управителя „Союзівки" Володимира Кваса був у порядку. Головний контролер д-р Іван Скальчук твердить, що від 1969 року ми в членстві не зросли. Але ми вже раз мали, як мені здається, 90,000 членів, або були близько. Це замало, коли д-р Скальчук скаже, що ми не ростемо, бо він повинен сказати, яка причина такого стану.

Головний радний д-р Богдан Футей: Як виглядає тепер справа боргових зобов'язань і їх продаж? Які умови контракту із Радою Освіти Джерзі Сити, яка винаймає два поверхи? Прошу головного редактора вияснити, що сталося з плянованим журналом для молоді? Чому Управа „Союзівки" числила різні ціни за побут на „Союзівці" учасникам того самого З'їзду Пласту? Ми бачимо, що багато Відділів не проявляють активности. Чому в такому випадку не введено досі системи прямих рахунків з членами, коли секретарі стараються і на їхні місця немає наслідників молодших віком? Чому немає на Українській Будівлі напису, що це будинок української установи, та чому не було на будинку українського прапору в дні 22-го січня?

Головний радний Євген Репета: У фінансовому звіті головної касирки подані дві різні суми майна УНСоюзу в українському та в англійському текстах-таблицях. Чи це може тому, що взято до уваги різні ціни бондів? Я хотів би при тому звернути увагу, що одні уділи (стакс) були закуплені за $514,000, а їхня теперішня ринкова вартість тільки $99,000. Чи це не є надто великою втратою, та чи ми радилися фахівців, коли закуповували ці стаки? Звіти роблять гнітуче враження, а втрати на домі виносять понад мільйон долярів. Чому заробіток на інвестиціях УНСоюзу був найнижчий за довгі роки, бо у звітовому році виносив тільки 3.8%? Щоб не викликали наші звіти неґативного враження на членстві, яке не познайомлене з подробицями фінансових справ, дораджую не подавати цих звітів у звіті Головної Контрольної Комісії. Організаційна ділянка, на мою думку, є найважнішою ділянкою діловодства УНСоюзу. Тому її треба поліпшити та відповідно перебудувати. Дотеперішній вислід членської кампанії 1975 року тільки 1,000 нових членів не дає надії на те, щоб до кінця року було нових членів більше як 3,200. Це був би новий рекорд найменшого числа членів, бо досі рекордовим був рік 1954, в якому придбав був УНСоюз 3,426 членів. Причиною такого стану кампанії є в першу чергу брак організаторів, число яких зменшилося і цим самим організаційний відділ є в процесі ліквідації. Нам треба над цими справами поважно призадуматися і їм добре приглянутися, бо курс, що його вибрав головний предсідник і Головний Екзекутивний Комітет не тільки не є правильний, але навіть шкідливий. В майбутньому ця справа може нас ще більше вдаряти, як тепер наша нова будівля. В бюджеті на організаційний відділ призначено $421,823, а на адміністраційний відділ $555,000. На мою думку приділ фондів в бюджеті треба значно збільшити на організаційний відділ, який є продуктивним відділом, а не на видатки адміністрації — „овергед". Обласні організатори вже другий рік не дістали підвишки платень і їхні платні по $700 місячно є замалі. Організаторів треба теж в терені, щоб підшукували нових секретарів відділів, бо вік теперішніх секретарів дуже високий і тому їх треба буде впродовж 5 років заступити другими. Без організаторів ми цього не зробимо. Тому дораджую взяти інший курс відносно організаційного відділу УНСоюзу.

Головний радний інж. Мирослав Кальба: Зі звіту Головної Контрольної Комісії знаємо, що ми тратимо річно по $13,000 тільки тому, що не переносимося до нового будинку „Свободи". Чому цього досі не зроблено? Чому календар видрукували ми так пізно і розіслали передплатникам щойно по Великодні? З нас члени насміхаються! Тому дораджую друкувати календарі скоріше. Маю враження, що нам тут треба найбільше застановитися над організаційним відділом. Бо в ньому число організаторів меншає, тоді коли приєднування нових членів і їх забезпечування стає чимраз труднішим. Я ніде не бачив такого, щоб у відділі продукції працювала тільки одна особа. Обов'язково треба збільшити число обласних і постійних організаторів. До головного редактора маю прохання, щоб він матеріялів від головних урядовців не ховав під сукно. Він дав був слово, що дописи головних урядовців друкуватиме скоро. А тим часом на появу допису про Український День в Каліфорнії, що його я йому переслав, треба було чекати 5 місяців. Поїздка Євгена Іванціва була дуже корисною, бо він зрушив молодь до активности в обороні Мороза та в акції збирання підписів на листах в цій справі до сенаторів і конгресменів. Це правильно допомагати в акціях молоді та шукати до неї шляхів, бо вся молодь це потенційні кандидати на членство і забезпечення в УНСоюзі. На останній Конвенції було схвалено закупити образи у мистця, який там виставляв свої твори, для нашої нової будівлі. Чому досі цього не зроблено? Вкінці пропоную, щоб ми тут виготовили і вислали в імені Головного Уряду листа до президента ЗСА Джералда Форда з протестом проти мирової конференції в Гельсінках та проти затвердження статусу кво теперішніх границь країн Східньої Европи.

Головний радний д-р Мирон Куропась: Два перші мої запити до головного предсідника. На першій сторінці звіту він говорить про погіршення положення в Америці і в Канаді, та у Вашінґтоні. Але яка причина в задержці нашої праці та який вплив на висліди організаційної праці Союзу має це положення? Наскільки воно вплинуло на це, на 50%, 20%, чи 10%? Друге питання до головного предсідника, це, які користі з нашого будинку має членство УНСоюзу та українська громада тепер? В звіті головного предсідника можна найти красномовні описи рецесії, Вотерґейту, та інших меншеважних для УНСоюзу справ. Але чому головний предсідник не пропонує для союзових справ розв'язок? Чому він не дає нам пропозицій і плянів, як ми маємо дійти до нашої мети? Чи не могли б ми використати досвід та знання членів Головного Уряду для союзових справ. Бо ми готові включитися в працю, коли б головний предсідник хотів вжити нас, цих досвідчених людей до союзової праці. Все таки мушу признати, що в звітах головного предсідника є певна доза покори і тому я читав його звіти з великою надією, бо він вже більше реально оцінює ситуацію. Наша громада постепенно вимирає і суспільно-громадське життя звужується. Заіснувала подібна ситуація, як у 1939 році, коли в нас були різні проблеми із церквою, націоналістами, гетьманцями і комуністами. Тоді, тобто в 1940 році, писав проф. Мамчур, що до 1965-го року українська католицька церква буде вповні замериканізована. Але так не сталося. Ми тепер маємо подібну ситуацію, але немає тепер надії на нову іміграцію. Тому немає сумніву, що нам треба щось робити, щоб рятувати наші громади, наше життя. Ви, пане головний предсіднику, як провідник нашої найбільшої і найстаршої установи, маєте бути понад політику і понад всі сварки та спори. Ви маєте бути провідником і символом. Дотепер ви цим нашим месією не були, але ви маєте на те все потрібні здібности, маєте розум, та вмієте говорити, отже цим самим і маєте великі зобов'язання перед членством УНСоюзу та українським народом. Ми готові вас у такій відповідальній праці піддержати, як нашого провідника, але ми теж робимо вас за ці справи відповідальним. Я сам заявляю готовість вас піддержувати, коли робитимете добрі діла, але і виступати проти вас, коли робитимете навпаки.

Головний радний Василь Дідюк: Маю запити в деяких справах, про які вже згадав головний радний д-р Мирон Куропась. Не розумію, чому головний предсідник звітує про всі відділи, але нічого не звітує про свою власну працю. З цього виходить повторювання, чи навіть три копії з кожного звіту. На мою думку, це не є правильно, бо головний предсідник повинен звітувати про свою працю, а звітування з оцінкою праці інших відділів повинно належити до Головної Контрольної Комісії. Читаючи кінцеві завваги звіту головного предсідника, ми бачимо дуже понуру ситуацію та знеохочуючу до праці статистику. Тому я радив би не пускати у світ, тобто не друкувати таких оцінок та заввага, бо це дуже неґативний підхід до справ, а нам радше треба писати, що ми маємо робити. Вкінці маю ще декілька запитів: Хто покрив кошти 3 автобусів, які возили делеґатів оглядати наш будинок УНСоюзу і хто покрив кошти прийняття з музикою цих делеґатів у будинку? Де і коли ми мали контролю діловодства в Канаді, бо головний директор для Канади сенатор Юзик твердить, що ми маємо контролю праці через наше Канадське Представництво? УНСоюз повинен належати до КУК-у, як велика установа. Чому не вислано на конґрес КУК-у представників УНСоюзу? Бо був там тільки сенатор Юзик, а ніхто не виголосив привіту від Союзу.

Чому не влаштовано під час Конґресу КУК-у зустрічі союзовців, яких там було багато? Чому ми не маємо фінансових звітів з Канади в такій формі, окремо, як їх маємо в організаційному відділі? Нам потрібно таких звітів, щоб мати образ прибутків та видатків, та щоб знати, коли докладаємо до Канади, скільки це є і чому? Канада, як окрема країна, має інакші закони, а її населення інакшу психіку. Чому наші звіти в Канаді робить чужа компанія? В Канаді у ряді міст є подібні українські компанії, які могли б таку працю виконати. Чому досі не виплачено цілого ряду дотацій, що їх признала Конвенція? Що думає робити Організаційний Відділ в Канаді? Що сталося з організатором Марцинюком? Що сталося з Відділом у Давфині, де мала перебрати працю нова секретарка? Чого вимагають канадські власті від УНСоюзу в Канаді та що робить наш канадський аґент? Це питання до Головної Контрольної Комісії та мґра Івана Геврика, який провіряв Канадську Канцелярію. Не можу зрозуміти того, як і не розуміє цього членство, чому видавництво „Свободи" досі не перенеслося до нового приміщення?

Головна радна Анна Гарас: Маю запитання до головного предсідника, чому на Конвенцію Союзу Українок Америки, який відзначав своє 50-річчя, вислав УНСоюз цю саму делеґатку, що і УККА, так що одна особа репрезентувала ці дві установи? Мені прикро, коли членки мене про це питають, бо в Головному Уряді крім пані Уляни Дячук є ще інших шість жінок, які цілком добре могли б репрезентувати УНСоюз. Такі репрезентації дуже важні і корисні. Я була делеґаткою від УНСоюзу на З'їзді Карпатських Січовиків і потім, завдяки тому, здобула 8 нових членів. Маю запитання до мґра Івана Винника, що криється під сумою 20,000 дол. інших видатків, тобто що це були за видатки? Чому не виплачено всіх 17,000 дол. допомог, що їх признала Конвенція? Питання до сенатора Павла Юзика, чому пан Василь Дідюк перестає бути обласним організатором, коли нам в Канаді і взагалі таких організаторів потрібно?

Головна радна Текля Мороз: Ми знаємо, що був ухвалений бюджет на 15,000 дол. для Канади, а ми працюємо в Канаді без жадних фондів. Чому ми не використовуємо призначеної нам суми? Прошу, щоб хтось з Головного Екзекутивного Комітету вияснив мені, які завдання та яку ролю мають в УНСоюзі головні радні? До „Свободи" маю запитання, чому так пізно поміщуються в ній дописи, як наприклад допис по покійному діячеві Музиці? Чому „Свобода" не відповідає на листи і запити? Я мала багато запитів від членів, чому дивіденда була виплачена так пізно? Також були закиди, що наша дивіденда є низька. Головною ділянкою нашої праці є приєднування нових членів і в Канаді ми маємо великі можливості. Але нам потрібно Канадської Канцелярії та більше інформацій про акції в Канаді, поміщуваних у „Свободі". Головним радним треба б приділити якісь функції в союзовій праці та призначити на це фонди, бо досі я багато працювала і репрезентувала УНСоюз на різних імпрезах за свої власні гроші. Тому нам був потрібний бюджет і призначення обов'язків, щоб праця пішла вперед. Без фондів важко вести таку працю відповідно. Тепер я, як головна радна, повинна знати, які мої обов'язки і права, а працю повинні ми вести в рямцях призначеного бюджету.

Почесний член Головного Уряду д-р Ярослав Падох: Я був два роки організаційним референтом УНСоюзу, а після того впродовж 16 років головним секретарем. Вважаю основним завданням почесних членів Головного Уряду служити своїм досвідом УНСоюзові та нашій громаді. Слідами моїх передбесідників (д-ра Мирона Куропася) пропоную свою співпрацю і свій досвід. Я готовий давати поради, але для добра установи треба охоти з цих порад користати.

Маю питання до головного предсідника: Які рекомендації та завваги дала стейтова контроля відносно будівлі та інвестицій?

Від 1969 року, коли УНСоюз начисляв 89,119 членів, стан членства в УНСоюзі меншає. Щоб цьому зарадити, треба попробувати користати з досвіду фахівців, яких в українській громаді чимало. Маємо таких досвідчених людей, як д-р Володимир Баранецький у банківництві, Богдан Кекіш в інвестиціях, д-р Володимир Галан в ряді ділянок і Михайло Борецький в економіці. З таких фахівців варто створити господарську раду УНСоюзу.

Мене особливо цікавлять організаційні справи та справи культурні. Я був відповідальним за доплив нових членів впродовж 18 років і здаю собі справу, що ми мусимо мати нові методи праці в симбіозі ділянок громадської та організаційної (забезпеченевої). Бо пов'язання союзової організаторської та секретарської праці із громадською може принести бажані успіхи. Як одним з прикладів браку людей до союзової і громадської праці можна згадати тут брак секретаря і розв'язки справи 361-го Відділу.

Для збільшення членства і поборювання конкуренції з комерційними установами нам конечно потрібні професійні організатори. Тому нам не вільно завертати назад і втрачати обласного організатора, коли не маємо на його місце іншого. Раджу вкоротці скликати організаційну нараду українських установ і запросити на її доповідачів успішних організаторів фратернальського руху. У висліді такої наради добре було б створити постійну організаційну комісію.

У звітах не було згадки про культурні справи, в минулому році не видано ніодної книжки в нашому видавництві, а з призначених дотацій виплачено лише приблизно одну третину. Це символізує занедбання культурних справ в нашій установі — УНСоюзі, який став великим завдяки своїй культурній праці. Цієї праці не заступить ані політична діяльність по різних установах, ані саме число членів. Культурні справи повинні бути дальше першими в УНСоюзі та „Свободі", які вели хрестоносні походи, як побудова пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашінгтоні, встановлення катедр українознавства на Гарварді, та видання англомовної Енциклопедії Українознавства. Ми тепер повинні якнайскоріше приступити до видання третьої — гаслової частини Енциклопедії, призначаючи на це 50,000 дол. Цієї справи не можна відкладати, коли проф. В. Кубійовичеві вже понад 70 років, а цим виданням має УНСоюз записатися в історії української культури. Звертаюся з проханням до активних членів Головного Уряду, щоб вони поставили відповідні внески в цих справах.

Почесний член Головного Уряду Марія Чучман: Хочу звернути увагу на спізнення видання Альманаху, про що вже згадувано. Також було б побажанням, щоб у канадській пресі були поміщувані оголошення УНС, бо їх тепер чомусь немає.

Головна радна д-р Анна Чопик: Маю питання до головного касира пані Уляни Дячук, чому не виплачено цілого ряду дотацій, які були признані різним установам? До головного контролера мґра Івана Винника моє питання, чому в його звіті у списку установ, яким були призначені дотації, немає поданих сум дотацій для Консисторії Української Православної Церкви і для Українського Вільного Університету. До головного касира маю ще питання, скільки втратив УНСоюз на продажу реальности в ціні 18,550.00 дол., та чи є ще інші подібні реальності, на продажу яких втратить УНСоюз? Чому така велика листа невиплачених членам сум на Сирітському Фонді? Питання до головного предсідника, чому зібрано менші пожертви і вплати за Альманах, та який відсоток осіб, яким вислано Альманах, платить за це? До головного редактора маю запитання, чому „Свобода" не поміщує посмертних згадок по померлих членах УНСоюзу і чому не був поміщений допис п. Ореста Ощудлюка?

Головний радний інж. Анатолій Дорошенко: Головний предсідник подав у своєму фінансовому звіті, що в 1973-му році виплачено УНСоюзові 475,680.00 дол. відсотків за позичку на будівлю. Чому в 1974-му році не отримав УНСоюз відсотків за цю позичку? Чому досі не перенесено „Свободи" до нового будинку? Чи може тому, що вдержування її в старому будинку дешевше? УНСоюз заплатив „Свободі" разом 258,000дол., в тому 80,000 дол. передплати від членів. Чи не краще подавати ці суми окремо для кращого образу підприємства? Справи нової нашої будівлі стоять погано, але це вина нас усіх, членів Головного Уряду, в тому і головних радних, які мають радити над добром УНСоюзу. Коли ми так всі разом радили в 1970 році, стояло перед нами питання, чи будувати 15 чи 10 поверхів, і ми вирішили будувати 15. Тепер кажемо, що причиною браку льокаторів в нашому будинку є інфляція, чи економічна криза. На мою думку, це не є причиною, бо вже раніше установи почали випроваджуватися з міст на периферії. Наш головний організатор подає у звіті, що новий будинок є гордістю УНСоюзу, бо наш Союз за 100 років нашої іміграції спромігся на 15 поверховий будинок.

(Продовження буде)

Аллентавн і околиця!

В неділю, 7-го березня 1976 р.

о год. 2-ій по пол.
в залі Української Католицької Церкви

св. Йосифа

при Юньйон Булевард і Кенимор Аве., БЕТЛЕГЕМ, Па.
відбудуться

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ ВІДДІЛІВ УНС

Аллентавну і околиці

до участи в яких запрошені й зобов'язані урядовці, представники і конвенційні делеґати Відділів таких місцевостей:

Аллентавн — 147 і 151; Нортгемтон — 44 і 318; Бетлегем — 47 і 288; Істон — 137 і 438; Ормрод — 124; Палмертон — 369 і Редінґ — 48.

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття і вибір президії зборів;
2. Справоздання з діяльности Округи;
3. Вибір Окружної Управи і Контрольної Комісії;
4. Схвалення пляну праці на 1976 рік;
5. Обговорення весняної орґанізаційної кампанії;
6. Різні справи.

По зборах відбудеться СПІЛЬНА ПЕРЕКУСКА.
У зборах візьмуть участь:

ЙОСИП ЛИСОГІР — гол. предсідник,
АННА ГАРАС — гол. радна.

ОКРУЖНА УПРАВА

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

в Нюарку, Н. Дж.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ОКРУГИ

— відбудуться —

в суботу, 20 березня 1976 р.

в залі УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ
при 140 Проспект Аве., ІРВІНҐТОН, Н. Дж.
Початок о год. 6-ій по пол.

До участи в зборах зобов'язані предсідники, секретарі, касири і делеґати Конвенції наступних Відділів:

3, 14, 27, 37, 43, 65, 76, 133, 142, 152, 172, 214, 219, 234, 272, 306, 322, 340, 371, 413, 459, 490.

В ПРОГРАМІ ЗБОРІВ:

1. Відкриття і вибір президії зборів;
2. Відчитання протоколу попередніх Річних Зборів;
3. Звіти уступаючої Управи: голови, секретаря і касира;
4. Звіти Контрольної Комісії;
5. Дискусія над звітами і уділення абсолюторії уступаючій Управі;
6. Доповідь ВОЛОДИМИРА СОХАНА.
7. Вибір Окружної Управи і Контрольної Комісії;
8. СХВАЛЕННЯ ПЛЯНУ ПРАЦІ НА 1976 Р.
9. Обговорення організаційної кампанії;
10. Внески, запити, закриття зборів.

В Зборах візьмуть участь:

ВОЛОДИМИР СОХАН, головний секретар,
ВАСИЛЬ ОРІХОВСЬКИЙ, обл. організатор

Після зборів — ПЕРЕКУСКА

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Юліян Баранюк, голова — Д-р Леонард Луценко, секретар
Мирослав Демчук, касир — Володимир Шпирка, гол. Кон. Комісії

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК в США
ВІДДІЛ ПРИРОДНИЧИХ І МЕДИЧНИХ НАУК

АМЕРИКАНСЬКЕ НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА
ХЕМІЧНО-БІОЛОГІЧНО-МЕДИЧНА СЕКЦІЯ

НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ

відбудеться в СУБОТУ і НЕДІЛЮ,

28-го і 29-го лютого 1976 р.

кожноразово в 2-ій год. по пол.

в будинку УВАН

206 Вест 100-та вулиця в Ню Йорку

ПЕРША СЕСІЯ — 28-го ЛЮТОГО 1976
ХЕМІЯ І ГЕОЛОГІЯ
Предсідник: проф. д-р ОЛЕГ КОНОНЕНКО.

1. Д-р МИХАЙЛО ДИМІЦЬКИЙ: „Синтези і структура алькалічних солей залізонітрозних сульфідів".
2. Проф. д-р ІВАН ОЛЕКСИШИН: „Короткий нарис геологічної будови України".
3. Проф. д-р ІВАН ОЛЕКСИШИН: „Корисні копалини та їх розміщення на просторі України".
4. Проф. д-р ОРЕСТ ПОПОВИЧ: „Порівнання активности йонів та електричних потенціялів в різних розчинниках".

ДРУГА СЕСІЯ — 28-го ЛЮТОГО 1976
БІОЛОГІЯ І АҐРОНОМІЯ
Предсідник: Проф. мґр ЛЮБОВ МАРҐОЛІНА.

1. Д-р КІРА АРХІМОВИЧ: „Українські ботаніки світового маштабу і роля Мічурина в їх загибелі".
2. Проф. д-р ОЛЕКСАНДЕР АРХІМОВИЧ: „Географічне розміщення світової продукції польових сільсько-господарських культур".
3. Проф. д-р ГРИГОРІЙ ГАГАРИН: „Пшенична революція в Україні".
4. Аґроном-селекціонер ІВАН ГРОМИК: „50 років селекційної та науково-дослідчої праці із зерновими бобовими культурами на Уладівсько-Люлинецькій селекційній станції 1925-1975 рр."
5. Аґроном-селекціонер ІВАН ГРОМИК: „Остання наукова експедиція акад. М. І. Вавилова в 1940 році — Західня Україна і Північна Буковина".
6. Доц. дипл. інж. РОМАН КОВРИНСЬКИЙ: „Ліс і мисливство в давньому українському праві".
7. Д-р ВОЛОДИМИР ЛАЗОРКО: „До питання про знаходження в Україні метелика Parnassius Apollo L.".
8. Проф. д-р РОМАН МАКСИМОВИЧ: „Ґіберелова кислота як реґулятор розвитку верхівкової бруньки і листя рослини".
9. Проф. мґр ЛЮБОВ МАРҐОЛІНА: „Альпійська флора північної Італії".
10. Проф. МИКОЛА ОСТАП'ЯК: „Совєтська інквізиція в біології та в сільсько-господарських науках в СССР і зокрема в Україні".

ТРЕТЯ СЕСІЯ — 29-го ЛЮТОГО 1976
Предсідники: проф. д-р ВОГДАН ГОРДИНСЬКИЙ, проф. д-р РОМАН ОСІНЧУК

1. Д-р ОЛЕГ ВОЛЯНСЬКИЙ: „Генетичне обслідування природжених хиб обміну речовин".
2. Проф. д-р ВОГДАН ГОРДИНСЬКИЙ: „Терпени в лікуванні діябету".
3. Д-р дипл. інж. ЮРІЙ ЛУЦИШИН: „Клінічно-хемічна лябораторія в Центральній Америці".
4. Проф. д-р РОМАН ОСІНЧУК: „Лікування кортікостероїдами вчора і сьогодні".
5. Д-р МИХАЙЛО СТЕФАНІВ: „Біохемічні реакції при бактеріостатній і бактерицидній дії антибіотиків".
6. Д-р МИХАЙЛО СТЕФАНІВ: „Дефект в генетичному механізмі метаболізму холестеролю, як причина родинної гіперхолестеромії".

ВХІД ВІЛЬНИЙ!

Хемічно-Біологічно-Медична Секція НТШ
Відділ Природничих і Медичних Наук УВАН

Вітаємо молоді таланти!

Дуже приємною несподіванкою була виставка молодих мисткинь, яку улаштував 1-го лютого в своїй домівці для нашої публіки пластовий курінь „Перші Стежі". Це була виставка праць образотворчого мистецтва, чотирьох членок того куреня. Ми побачили і подивляли дуже здібні молоді мисткині, що, працюючи над собою можуть здобути собі ім'я в світі.

Мотря Ходновська студентка архітектури в „Купер Юніон" в Ню Йорку виставила 15 праць. Напр. цікаві три взори вільною рукою (без лінійки і радирки) олівець. „Намисто ранку' — фотографія, „Газета без мови" із сімох значків. Кожна праця мала свою вимову і оригінальність. Вона запроєктувала багато пластових відзнак, ілюструвала декілька українських журналів та виконала ілюстрації до книжки перекладів Василя Симоненка. Також брала участь в спільних виставках.

Нана Баранська, студентка мистецтва в Стейтовому Нюйоркському університеті. В середній школі одержала три перші нагороди. Брала також участь в спільних виставках. Виставила 12 праць з акварель і 4 темпера. Найбільше звертали на себе великого формату акварелі, напр. „Карпати" де видно розмах знамениту переспективу, цікаве получення кольорів (синє-зелене), а передусім відбивала з картин радість і молодість. Всі знаємо, що акварeля ці дуже тонке і шляхетне мистецтво. Єдина акварелістка, що виробила собі ім'я найкращої мисткині в тім жанрі Катря Кричевська ще не має наслідників. Нана Баранська показала широку скалю кольорів, тремтливу прозорість і лагідність рисунку. Вона шукає ще себе і свого вислову, але хто зна, чи акварeля не буде її найкращою ідеєю.

Люба Мазяр. Закінчила мистецький факультет в Пратт Інституті в Бруклині, Н. Й. Її картини зберігаються в Українськім Інституті в Гарварді, Кембрідж Массачусетс, в приватних домах, а також Торонто (Канада) і Рим (Італія). Любу Мазяр можна вважати вже заавансованою маляркою. Її твори звертають на себе увагу своїм кольоритом, особливо темою українських леґенд і українського фолкльору. Пригадує в рисунку і кольоритом Галину Мазепу з її давніших часів. Це дуже відрадне явище, що Люба Мазяр вибрала собі якби продовження ідеї неповторної Г. Мазепи, картини якої вже тепер не легко дістати.

Лілея Волянська-Горняткевич (Едмонтон) закінчила студії малярства ступенем маґістра мистецтва в Гантер коледжі. Виконала Іконостас в Сан Франціско в церкві Непорочного Зачаття. Ілюструє дитячі книжки для Едмонтонської Шкільної Ради. Брала участь у кількох спільних виставках. На жаль виставила тільки дві олії „Квіти" у білім і червонім кольорах. Дещо замало, щоб можна виробити собі стиль її праці.

Взагалі „Перші Стежі" рухливе плім'я. Вони перші поїхали на виклади до Українського Католицького університету в Римі, вони перші відвідали сонячну Грецію з її численними островами. Також цього року напевно мають в пляні кудись мандрувати, щоб поширити горизонти свого знання.

Пластунка сен. Оля Михайлів, відкриваючи виставку, привітала численно зібрану добірну публіку і рівночасно подякувала за ідею пл. сен. Н. Соневицькій і Дозі Турчан.

На жаль, картин ине були на продаж, хоч покупців було немало.

Показується, що наша молодь є здібна, працьовита, з українською душею. Недавно ми мали виступ молодих письменниць і поеток. Проте, на жаднім виступі наших чили старших мистців пера молодих талантів ми не бачи тепер образотворчого мистецтва. А молоді треба дати поштовх чи признання за їхню працю для України поза її межами.

Ольга Соневицька

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є будуєність, в нашій громаді Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу і вільному світі нового свідомого члена!

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ у НЮ ЙОРКУ

П'ятниця, 27 лютого 1976 р.

„Театр-студія Йосипа Гірняка та Олімпії Добровольської"

1) Обговорення книжки Богдана Бойчука про Театр-Студію — ред. МИКОЛА ГАЛІВ.
2) Історія Театру-Студії в прозірках, — з коментарем ЙОСИПА ГІРНЯКА.

Прозірки висвітлить БОГДАН БОЙЧУК.

Початок — год. 7:30 вечора.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

ФЕДЕРАЛЬНОЇ КРЕДИТОВОЇ КООПЕРАТИВИ

„САМОПОМІЧ", Джерзі Ситі

відбудуться

29 лютого 1976, год. 3 по пол.

в залі НАРОДНОГО ДОМУ в ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж.
(90 Фліт вулиця)
з наступним порядком:

Ствердження правосильности; Відчитання й схвалення протоколу з попередніх Зборів; Звіт касира, Кредитового Комітету, Контрольної Комісії; Вибір трьох членів Дирекції та двох Кредитового Комітету; Різне; Закриття.

ГОСТЯМ РАДІ!

ДИРЕКЦІЯ

Українська православна громада у Феніксі

Українська православна громада, має новозбудований храм св. Покрови в місті Феніксі. Громада мала, одначе виконала історичне завдання. у 1960-му році п'ятнадцять уже старших віком відважних патріотів - основоположників купили хату і власними силами перебудували на маленьку церковцю, та за чотири роки сплатили борг і тішилися своїм досягненням та були вдоволені, що мали, де молитися Богу, та бути разом з українською православною громадою.

За п'ятнадцять років православна громада збільшилася до п'ятдесяти членів, з яких три чверті пенсіонери однак жертвенною працею та грошовими пожертвами придбали двадцять п'ять тисяч долярів готівки; та почали робити заходи, щоб поширити церковні посілості, з тим щоб покращали умови для вірних. У 1974-ім році 10-го лютого постановою Річних Загальних Зборів, доручено парохіяльному урядові шукати в кращих околицях більшу площу під будову нової церкви, або більше розбудувати церкву, проте всі ці заходи не мали успіху. Тоді парохіяльний уряд у складі: о. Андрій Ілінський почесний голова, Володимир Чопівський — голова парохіяльного уряду, Микола Теслевич заступник голови, Микола Бурда — фінансовий секретар, Юрій Ілінський — скарбник і Юрій Голоскевич — рекордовий секретар, на своєму засіданні з участю Сергія Соляника голови Ревізійної комісії та члена Леоніда Петренка, вирішили скликати Надзвичайні Загальні Збори, які і постановили доручити парохіяльному урядові почати будову нового приміщення, для церкви, на тій площі, де є стара церковця і за тими приписами, які є дозволені у Феніксі. Будівельний комітет в складі парохіяльного уряду та членів Ревізійної комісії кооптували до помочі Івана Кривого та Миколу Чопівського. І в грудні 1974-го року розпочато будову нової церкви, яка продовжувалася чотири місяці. 1975-го року 16-го березня відбулися Річні Загальні Збори, на яких обрано парохіяльний уряд в складі: Володимир Чопівський — голова, Микола Теслевич — заступник, Микола Бурда — фінансовий секретар, Сергій Соляник — скарбник і господар, Віра Павленко — рекордовий секретар, які й надалі залишилися в складі Будівельного комітету на чолі з настоятелем о. А. Ілінським, а Миколу Чопівського обрано головою Інвентаризаційної комісії.

Будова нового приміщення назовні доходила до кінця, а внутрі залишилось оформлення іконостасу і установка ікон та удекорування оздобами, (орнаментами) що пізніше і виконав чудово, всім відомий маляр, бувший старшина Армії УНР-ки Тжепель Константин. Назовні невдало залитий хідник, через день потріскав і контрактор викинув цементові брили на бік хідника. Тоді треба було прибирати, та будувати новий хідник, в'їзд на площу до паркування, паркан і докінчити площу до паркування авт.

Микола Теслевич
(голова параф. уряду)
Ніна Сорочинська
(секретар)
Сергій Соляник
(скарбник)

Коговс у поклоні Патріярхові

Коговс, Н. Й. — Заходом місцевої української католицької парохії та її школи український Коговс відзначив 84-ті роковини народження Блаженнішого Патріярха Йосифа І. В неділю 15-го лютого, місцевий парох, о. крил. Володимир Андрушків, відправив Службу Божу в наміренні Солензанта та сказав відповідну проповідь. По полудні, у шкільній залі, прикрашеній портретом Патріярха, відбулася святочна академія. Програму її відкрив о. парох, що прочитав привіт з побажаннями для Патріярха, що його потім підписали приявні. Діти з парохіяльної школи під проводом настоятельки сестри Лаври виконали низку пісень і збірних деклямацій. Зокрема 9-річний Г. Тересенко відіграв на скрипці в'язанку україн. пісень. М. Поповський рецитував вірш Б. Лепкого „Рідний край". Учителька п. У. Омецінська, рецитувала поеми: „Обранець Провидіння" та „Молитву за Патріярха". Вкінці сестри Лавра й Соломія проспівали дует „Владико Отче" при форт. супроводі п. В. Джойс. П. В. Літинський (тенор) проспівав дві пісні: „Цвітка дрібная" і „Ніч" при форт. супроводі доньки Марії. Ред. Василь Качмар з Нюарку виголосив змістовну доповідь про заходи нашого Патріярха, синодів і владик за встановлення патріярхального устрою нашої Церкви. Підкреслив підступні акції московських емісарів з наміром сторпедувати цю справу. Хоч II Ватиканський собор прийняв оплесками внесення Блаженнішого у справі створення Києво-Галицького Патріярхату, то московські висланники найшли послух у деяких високих достойників Ватикану. Тому слушно писала італійська преса: „Комуністи вже вдерлися до Церкви"! Рішення наших 29 владик у справі патріярхату створили наше право, бо наша Церква має самоуправу, загарантовану ще в Берестейській Унії. Блаженніший запрошений на Євхаристийний Коґрес до Філядельфії літом ц. р., як і всі наші Владики. Це буде велика подія в нашій Церкві.

Мґр Ярослав Щербанюк, голова нюйоркського Відділу Т-ва за патріярх. устрій ПУКЦ, пояснив зібраним завдання цього товариства. Приготовляється заснування Відділу цього товариства в Коговсі. Вкінці о. парох подякував доповідачам, виконавцям програми та гостям і парохіянам за численну участь.

І. Д.

Християнські демократи Італії творять однопартійний кабінет

Рим. — Урядова криза в Італії, яка тривала повних п'ять тижнів, закінчилась у вівторок, 10-го лютого ц.р. коли то найсильніша політична партія Християнських демократів винесла постанову сформувати однопартійний кабінет меншости, про що діючий прем'єр Альдо Моро повідомив вже президента Італії Джованні Леоне, заявляючи при тому, що Християнсько-Демократична партія рішилася на такий крок тільки тому, щоб оминути виборців. Покищо не відомо, яку тактику застосує друга найбільша після християнських демократів Комуністична партія Італії, але загально припускають, що її позиції в тій ситуації тільки зміцняться і вона буде домагатися загальних виборів, або відповідної перебудови кабінету з участю комуністів. Політичні аналітики стверджують, що однопартійний кабінет Альдо Моро ледви чи вдержиться довго, і нова урядова криза може повторитися на протязі кількох місяців.

23-ій КУРІНЬ УЛАДУ ПЛАСТУНІВ СЕНІОРІВ

27-ий КУРІНЬ УЛАДУ СТАРШИХ ПЛАСТУНІВ „ХМЕЛЬНИЧЕНКИ"

ділиться сумною вісткою, що в середу 4 лютого 1976 р. у наслідок нещасливого випадку при праці в Чікаґо, Ілл., помер член нашого Куреня Сеніорів

сл. п. пл. сен. довір'я

ВОЛОДИМИР ГАЙДУК-БОБЕРСЬКИЙ

на 52-му році життя.

ПАНАХИДУ в Чікаґо за спокій душі Покійного відправив о. М. Литваківський.

ПОХОРОН відбувся в понеділок, 9-го лютого ц. р. з церкви св. Тройці в Чікаґо на цвинтар св. Володимира в Елмвуд.

В Ню Йорку Заупокійну Службу Божу і Панахиду, замовлену Курінною Командою „Хмельниченки" відправлено в неділю, 22-го лютого, о год. 10-ій ранку в церкві Всіх Святих при 11-ій вул., яку відслужив настоятель о. І. Ткачук.

Пам'ять про Покійного залишиться вічно між нами.

Опечаленій горем Родині в Україні висловлюємо наше глибоке співчуття, а все Пластове Братство просимо про щирі молитви, на які Покійний собі заслужив відданою працею для молоді.

Т-ВО УКРАЇНСЬКИХ ПРАВНИКІВ ЗСА

ділиться сумною вісткою з Членами Товариства, що дня 20-го лютого 1976 р. відійшов у Вічність, на 69-му році життя, член нашого Товариства

бл. п.

Мґр ОСИП СТЕЦУРА

ЗАУПОКІЙНА ПАНАХИДА була відправлена в понеділок, 23-го лютого 1976 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН — у вівторок, 24-го лютого 1976 року з церкви св. Юра, звідки Тлінні Останки Покійного будуть перевезені на український цвинтар в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

УПРАВА Т-ВА УКРАЇНСЬКИХ ПРАВНИКІВ

ПОДЯКА

Дня 3-го грудня 1975 р. з Волі Всевишнього, відійшла від нас у Вічність, наша Найдорожча і Незабутня
МАМА, БАБУНЯ, ПРАБАБУНЯ і СЕСТРА

бл. п.

МАРІЯ ВАЧКІВ

Сповнені невимовним жалем і горем, хочемо цією дорогою висловити нашу найщирішу подяку нашим Дорогим Рідним, Близьким, Приятелям і Знайомим, які не жаліли труду і часу, щоб віддати останню прислугу Покійній і відпровадити її на місце Вічного Спочинку.

Зокрема дякуємо за Заупокійні Служби Божі, за прекрасні квіти, за вислови співчуття, як рівнож щиро дякуємо Тим, що відвідували її під час її недуги.

Щира подяка Всеч. о. Библову за похоронні відправи і за щирі прощальні слова.

Із глибини серця дякуємо Вам, Дорога Родино, Приятелі і Знайомі за Вашу доброту і щирість, яку Ви виказали в цей болючий час.

Вкінці дякуємо похоронному заведенні Литвин і Литвин за справне переведення похорону.

Нехай Милосердний Господь дарить Вас Усіх своїми щедрими ласками.

В глибокому смутку:
донька — ІРЕНА ФЕДІВ
син — ЗОР'ЯН з Родиною
Сестри і Брат в Україні
Дальша і ближча Родина

НОВАЦТВО і ПЛАСТПРИЯТ ПЛАСТОВОЇ СТАНИЦІ в НЮ ЙОРКУ

запрошує усіх Українських Дітей і їхніх Батьків міста Ню Йорку і околиці

в неділю, 7 березня 1976 р., о год. 2-ій по пол.

до ШКОЛИ СВ. ЮРА, 215 Схід 6-та вул. в НЮ ЙОРКУ, Н. Й. на

Велику ДИТЯЧУ КОСТЮМОВУ ЗАБАВУ

під моттом „В ДАЛЕКИЙ СВІТ"

- На тій забаві зустрінуться постаті з історичного, реального і фантастичного світу.
- Забавою проводитиме пл. сен. С. Гойдиш при співпраці Гніздових, Сестричок і Братчиків.
- Буфет у заряді Пань з Пластприяту. Виграші та інші несподіванки.
- Квитки вступу 1.00 дол. для дітей, дол. 2.50 для старших.

Просимо всіх Українських Дітей Метрополії Ню Йорку та околиці прибути на ту чарівну забаву, де спільно всі переживемо незабутні хвилини.

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ НЮАРКСЬКОЇ ОКРУГИ

в смутку повідомляє, що 20-го лютого 1976 р. в Нюарку, Н. Дж., несподівано, упокоївся в Бозі на 52-му році життя

бл. п.

МИРОСЛАВ ДЕМЧУК

народжений в селі Станин, пов. Радехів,
касир Округи Комітету і секретар 76-го Відділу УНСоюзу в Нюарку, Н. Дж.

ПОХОРОН у вівторок, 24-го лютого 1976 р. о год. 8:30 рано з похоронного заведення Литвин і Литвин, до церкви св. Івана Хрестителя при Sanford Avenue, Newark, N.J., а опісля на Український Православний Цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Опечаленій Родині складаємо наші щирі співчуття.

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ

Неділя, 21 березня 1976 р.
год. 4-та по пол.

Fashion Institute of Technology
227 W. 27th Street, NEW YORK CITY

Квитки: АРКА, ЕКО і при касі.

СТУДІЯ МИСТЕЦЬКОГО СЛОВА ЛІДІЇ КРУШЕЛЬНИЦЬКОЇ в НЮ ЙОРКУ
М. Старицький

„ОЙ НЕ ХОДИ ГРИЦЮ"

Народня драма в п'ятьох відслонах зі співами і танками.
Гостинний виступ АНДРІЯ ДОБРЯНСЬКОГО, бас-баритона Метрополітен Опери — в ролі Гриця.

Постава: ЛІДІЯ КРУШЕЛЬНИЦЬКА
Диригент: ЛЕВ СТРУГАЦЬКИЙ
Хореографія: РОМА ПРИЙМА-БОГАЧЕВСЬКА
Оформлення і костюми: СЛАВА ГЕРУЛЯК
Сценічне [illegible]
Спонзор: „Самопоміч", Ню Йорк

Богослуження УБЦ в Юніон, Н. Дж.

Під час Богослуження в Юніон: головний предсідник УНС Йосип Лисогір виголошує привітання. Сидять (зліва): директор євангельських радіопередач в Україну Леонід Якубчук, гість-місіонер з Німеччини Б. Боярський, пастор А. Давидюк і заступник пастора Анатолій Яручек.

Юніон (Н. Н.) — Не так давно, точніше 22 листопада минулого року, наша Церква була запрошена господарями „Союзівки", щоб там провести Богослуження.

Тепер черга написати про Богослуження, яке відбулося в суботу, 14-го лютого, в Молитовному домі в місті Юніон.

Мені, як членові Церкви було радісно бачити наповнений Молитовний Дім гістьми і членами громади. О год. 7-ій вечора розпочалося Богослуження спільним співом під акомпаньямент струнної і духової оркестр, фортепіяна і органа.

Це Богослуження відвідали гості УНС на чолі з головним предсідником Йосипом Лисогором та його дружиною пані Марією. Приявні були головний організатор Степан Гавриш, п-і С. Букшована, обласний організатор В. Оріховський, п. Баранський, п. Василів та інші. Програма Богослужения була старанно приготовлена Церковним Комітетом на чолі з пастором А. Давидюком.

Богослуження розпочав заступник пастора А. Яручик читанням Слова Божого з Євангелії від св. Івана 4:20-24. Проповідник закликав всіх, щоб в єдинстві духа і у правді прославляли Господа нашого Ісуса Христа.

Загальним співом був відспіваний псалом „Славте всі уста" під керівництвом Дж. Давидюка. Брат Л. Якобчук, перебираючи керівництво програмою, в імені Церкви сердечно привітав присутніх гостей. Пан Й. Лисогір сердечно привітав присутніх від УНСоюзу та подякував за співпрацю з УНСоюзом, бажаючи дальшого успіху.

Програма почалася. Пані М. Лисогір відспівала „Отче наш" композитора Торі. Хор під дириґентурою П. Луцика відспівав кілька пісень надісланих з Укрнїни. Духова та струнна оркестри під керівництвом братів Е. Квателі і В. Оксенюка відіграли кіль мелодій.

Дві групи молоді Церкви виконали пісні з України: „Йорданські береги" і „Куди піду, куди від Тебе?". Гість з Німеччини, проповідник О. Боярський, виголосив промову, в якій поінформував про боротьбу віруючих в Рідному Краю за євангельську віру.

Пісня з України „Хотів би я забутись" була виконана квартетом молоді. Сестра Марія Щерба продеклямувала вірш „Пісня про молодіж". Брат Л. Якобчук представив слухачам одну із радіопередач, які передаються Церквою щотижнево через радіостанцію ІБРА (Португалія) на Україну.

Хор виконав ще пісню „Він кличе", а пастор А. Давидюк виголосив проповідь на тему: „Життя і воскресіння в Христі".

Богослуження закінчено молитвою подяки Господеві за Рідний Край, за борців за віру, а також за всіх присутніх на цьому торжественному Богослуженні.

Від імені Церкви пастор А. Давидюк передав Біблію для Й. Лисогора, як дарунок від Церкви в пам'ять цього зібрання.

Після Богослуження присутні були запрошені на каву, приготовлену сестрами Церкви. За кавою бесіда протягнулась далеко за північ. Розходилися всі в радісним настрої, дякуючи господарям за їх гостину, а Богові за допомогу провести цей вечір для Його слави.

УКРАЇНЦІ БЕРУТЬ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

нованої теми цілого циклу. Редакція „Свободи" на пропозицію Філії УКУ в Чікаґо погодилася публікувати ці есеї (десять разом) на своїх сторінках, щоб з ними познайомився загал українців в Америці. Перший з цих есеїв буде надрукований уже в черговому числі „Свободи".

Треба сподіватись, що порушена проблематика викличе зацікавлення й діяльги також всередині української громади. Йдеться ж бо про країну і суспільство та істотні питання дальшого розвитку суспільної, господарської і політичної системи, в якій ми живемо та продовжуватимуть жити наші нащадки, зустрічаючи дальші ювілеї цієї незвичайної спільноти, що її назвали перед 200 роками батьки країни — З'єднаними Стейтами Америки.

Ню Йорк має нового „війта"...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ка — референти збірки Народного Фонду, Марата Боровик і представник Осередку СУМА — реф. молоді, В. Маґаль — господарський референт, інж. Т. Гірняк — оформлення сцени і М. Юзенів, Дарія Степаняк, Леся Гой, Тиміш Шевчук, Микола Грицковян, Іван Вітюк, Іван Хома — члени Управи. До Контрольної Комісії увійшли: мґр Іван Винник, д-р І. Флис, Михайло Головей, Олена Гентіш і Іванка Бенцаль, а до Товариського суду: д-р Іван Сєрант, д-р Ірина Падох, інж. Л. Зелик і Степанія Салдан. На пропозицію пані Іванки Бенцаль, уступаючого голову адв. Р. Гуглевича обрано почесним головою Управи.

Надзвичайні Загальні Збори розпочались о год. 5:30 коротким вступним словом голови адв. Р. Гуглевича, молитвою, що її провів о. Христофор Войтина з церкви св. Юра і звітуванням Управи за тримісячну діяльність. Зборами проводила президія з минулих Загальних Зборів в особах д-р В. Душник — голова, мґр І. Базарко — заступник голови, проф. Павліна Андрієнко-Данчук і Елісавета Сидор-Чарторийська — секретарі. З огляду на неприсутність на Зборах другого заступника Р. Данилюка, до президії було вибрано мґра І. Винника.

Не зважаючи на обсолюторію, яку уділено Управі на перших Загальних Зборах, Управа, зокрема Президія, діяла активно і підготовила не тільки Свято Української Державности і брала участь у такому ж святі в Олбані, але також інші імпрези, головно ті, які тісно пов'язані з 200-річчям Американської Незалежности і 100-річчям Українського Поселення. Активно діяла також фінансова й імпрезова референтури, підготовляючи велике Шевченківське свято на березень.

Після вибору Управи присутні, понад 100 осіб, обмірковували також ряд інших справ, між ними справу українського шкільництва, для якого буде створена при КОУАО окрема референтура, бо згідно з опінією приявних, ця справа повинна користуватися особливою увагою нюйоркської громади, яка має дати всяку — моральну і матеріяльну допомогу школам та молодечим організаціям. На пропозицію Григорія Яремчука створено Шкільний Фонд, і вже таки на залі нарад започатковано збірку для цього фонду. Обширно про підготову святкувань 200-річчя ЗСА і 100-річчя Українського Поселення звітувала пані Галина Смідак в імені окремого Комітету, що його очолює д-р Іва О. Флис, заступники головного предсідника УНСоюзу.

Збори закінчив молитвою о. Х. Войтина та побажанням новообраній Управі успіхів у праці.

„Наша роля в обороні"...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Націях, громадянин Совєтської України, відповів на ряд запитів, зв'язаних з темою панелю, подаючи переважно виминаючі відповіді.

Йосип Лисогір у своєму слові представив широкий підхід УККА до питання людських прав. На працю УККА в цій ділянці складається постійна інформація українців та піддержування їх зацікавлення справами політичних в'язнів і вдержування зв'язків зі світом політики, науки та преси, як теж звернення в цих справах до спеціяльних груп.

Андрій Фединський вияснив, що „найбільш ефективною зброєю проти совєтського поневолення є правда", яку поширює у світі „Смолоскип" виданнями книжок та брошурок. Наше Видавництво, — заявив А. Фединський, — це установа інформації та здобування приятелів (лаббінґ). Інформаційне бюро „Смолоскипу" випускає пресові повідомлення в англійській мові про найновіші події в русі дисидентів.

Комітет оборони совєтських політичних в'язнів був заснований в 1972 році групою студентів Ню Йорку. Ця група, яка старається „інформувати західній світ та мобілізувати публічну опінію", має контакти з ліберальними та лівими організаціями — інформувала у своєму слові М. Мотиль, представник цього Комітету. Цей Комітет видає постійно пресові повідомлення та брошурки. Учасники панелю дізналися від Марійки Мотиль, що в другій половині березня прибуде до Америки Леонід Плющ.

Андрій Міхняк поінформував, що Комітет оборони Мороза заснували в 1974 році групи студентів із ЦЕСУС, ТУСМ та СУСТА. Першою акцією Комітету була одномісячна голодівка для вияву солідарности з Морозом. Праця Комітету проходить в двох площинах: урядовій — інформації тих, які рішають про політику країни, та публічній — інформації загальної публіки. Андрій Міхняк повідомив теж про заснування нової організації — „Комітету Дослідів Людських Прав" декілька тижнів раніше з метою поширення акцій в обороні людських прав.

На закінчення дискусії, яка виявила зацікавлення учасників самою справою і діяльністю представлених організацій, кожний представник мав нагоду підсумувати свої думки в заключному слові.

Цей панель був другою імпрезою року в циклі доповідей та панелів, що їх влаштовує Український Клюб при Нюйоркському Університеті з ціллю познайомлення студентства та громадян про сучасні проблеми України.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АННА РОМАНЮК, членка УНС Відділ ч. 336 Т-ва Сокіл в Клівленді, Огайо, померла 5-го жовтня 1975 р. на 82-му році життя. Стала членкою УНСоюзу в 1931 році. Полишила в смутку сина Михаїла, дочку Марту і 9 внуків. Похорон відбувся 7 жовтня 1975 р. на цвинтарі Бруклин Гайтс в Клівленді, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
Гр. Кісіль, секр.

МАРІЯ СТЕТКЕВИЧ, членка УНС Відділу ч. 361 Т-ва Ук. Доп. Дністер в Ню Йорку, померла 17 січня 1976 р. на 65-му році життя. Стала членкою УНСоюзу в 1970 році. Полишила в смутку мужа Лева Стеткевич. Похорон відбувся на цвинтарі Елка Парк - Грін Каунті.

Вічна Їй Пам'ять!
Петро Кучма, секрет. Від.

ДМИТРО БАГНЮК, член УНС Відділу ч. 105, момер 28 січня 1976 р. на 82-му році життя. Покійний народився Гутиско Турчанське. Став членом УНСоюзу в 1916 році. Полишив в смутку дружину Ксеню, сина Мирослава і дочку Анну Замуж. Дубас. Похорон відбувся 30-го січня 1976 р. на цвинтарі Факчейс, в Філядельфії.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

МИХАЙЛО ЛЮТЕРАН, член УНС Відділу ч. 39 Т-ва „Українська Січ" в Сиракюзах, Н. Й., помер 26 січня 1976 р. на 88-му році життя. Покійний народився в Закарпатті. Став членом УНСоюзу в 1915 році. Був основателем 282 Союзового Відділу і належав до одних з перших творців союзового і громадського життя. Полишив в смутку трьох синів з родинами. Похорон відбувся 28 січня 1976 р. на цвинтарі св. Марії у Девитт, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Управа Відділу

ПАВЛО ГУЛКЕВИЧ, член УНС Відділу ч. 170 Т-ва Українська Січ в Джерзі Ситі, Н. Дж., помер 18 січня 1976 на 78-му році життя. Став членом УНСоюзу в 1942 році. Полишив в смутку дві дочки і сина в Україні, сина з родиною в Америці та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся на цвинтарі Голі Кросс в Н. Арлінґтон, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Галина Гаврилюк, секр.

Д-р ЙОСИФ Р. ХЕМИЧ, член УНС Відділу ч. 388 Т-ва Запорожська Січ в Честер, Па., помер 11-го грудня 1975 р., на 55-му році життя. Покійний народився в Честері, Па. Став членом УНСоюзу в 1947 році. Похорон відбувся 15 грудня 1975, на цвинтарі св. Йосифа в Лансінґ, Мічіґан.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ЕЛІЗАБЕТ М. ШВАРЦ, членка УНС Відділу ч. 267 Т-ва ім. Тараса Шевченка в Бестбурі, Н. Й., померла 21 грудня 1975 р. на 56-му році життя. Покійна народилася в Ню Йорку. Стала членкою УНСоюзу в 1962 році. Полишила в смутку мужа Володимира і 4-ри дітей. Похорон відбувся 23 грудня 1975 на цвинтарі в Мелвілл, Суффолк.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ЛЕОН ПАНАС, член УНСоюзу Відділу ч. 270 Т-ва св. Івана Хрестителя в Джерзі Ситі, помер 16 січня 1976 року на 91-му році життя. Покійний народився в с. Карів, Україна. Став членом УНСоюзу в 1933 році. Полишив в смутку синів Василя, Панаса і Михайла, дочку Мільку, 2 невістки, 5 внуків і 1 правнука. Похорон відбувся на цвинтарі Лісбон, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

МИХАЙЛО ГАРТМАН, член УНС Відділ ч. 336 Товариства Сокіл в Клівленді, помер 29 січня, на 67 р. життя в Клівленді, Огайо. Став членом УНСоюзу 30 квітня 1942 року. Полишив в смутку жену Анну, дочку Джені, сина Роберта і 4 внуки. Похорон відбувся 31 січня 76 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Парма, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Григорій Кісіль,
Секретар Відділу

МИХАЙЛО ШИНКА, член УНСоюзу Відділ ч. 336 Товариства Сокіл в Клівленді, Огайо, помер 29 січня 1976 р. на 51-му році життя. Покійний народився в селі Витля, повіт Турка, Україна. Став членом УНСоюзу 31 березня 1950 року. Полишив в смутку дружину Розалію, сина Стефана, дочки Марію і Ірину і трьох внуків. Похорон відбувся 31 січня 1976 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Парма, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Григорій Кісіль
Секретар Відділу

КОСТЬ ГНАТІВ, член УНСоюзу Відділ Т-ва Укр. Нар. Дім в Рочестері, помер 20-го січня 1976 р. на 78-му році життя. Покійний народився в Конюжках пов. Рогатин. Став членом УНС в 1915 р. Полишив в смутку дружину Анастазію і сина Василя. Похорон відбувся 23 січня 1976 р. на цвинтарі Голі Сепалкер.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ВАСИЛЬ КІЗЕЛ, член УНСоюзу Відділ 292 Т-ва св. І. Хрестителя в Детройті, Міш. помер на 54-му році життя. Покійний став членом УНСоюзу в 1940 році. Полишив в смутку маму, брата Володимира і сестру Ольгу. Похорон відбувся 31 січня 1976 на цвинтарі Голі Сепалкер Семетері в Соутфілд, Міч.

Вічна Йому Пам'ять!
П. Федик, секретар Відд.

МАРІЯ РОМАНИЧ, членка УНС Відділ ч. 8 Т-ва Подільська Січ в Йонкерс, Н. Й., померла 6 січня 1976 р. на 81-му році життя. Покійна народилася в Західній Україні. Стала членкою УНСоюзі в 1933 році. Полишила в смутку дочку Анну, три внуки і п'ять правнуків. Похорон відбувся 9 січня 76 р. з церкви св. Михаїла на цвинтар св. Йосафата в Йонкерсі Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Марія Кульчицька
Секретар Відділу

ІВАН ГАПКОВСЬКИЙ, член УНС Відділ ч. 221 Т-ва св. Стефана в Чікаґо, помер 24 січня 1976 р. на 61-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНС в 1949 році. Полишив в смутку дочок Ірену і Тамару, синів Тоні і Івана. Похорон відбувся 28 січня 1976 р. на цвинтарі Елмгурст, в Чікаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Гелен Карачевська
Секретар Відділу

АНАСТАЗІЯ ЧОРНА, членка УНС Відділ ч. 39 Т-ва Українська Січ в Сиракюзах, Н. Й., померла 23 жовтня 1975 на 88-му році життя. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1915 році. Полишила в смутку рідню брата, односельчан і багато приятелів з церковного і громадського життя. Похорон відбувся 25 жовтня 1975 р. на цвинтарі української католицької церкви в Сиракюзах, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Управа Відділу

ХРИСТИНА МАЦЕЛЮВСЬКА, членка Відділу ч. 292 Т-ва св. І. Хрестителя в Детройті, Міш., померла 18 січня 1976 року на 67-му році життя. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1949 році. Полишила в смутку мужа Омеляна, синів Остапа і Юрія, брата Дмитра і 5 внуків. Похорон відбувся 21-го січня 1976 на цвинтарі св. Гедвіг в Деарборн Гейгтс, Мічіґан.

Вічна Їй Пам'ять!
Петро Федик, секрет. Відд.

МАРІЯ ЗІНЬ, членка УНСоюзу Відділ ч. 341 Т-ва ім. Ю. Головінського в Віндзор, Онт. Канада, померла 17-го грудня 1975 р. на 65-му році життя. Стала членкою УНСоюзу 31 березня 1959 року. Полишила в смутку мужа, дві дочки, сина і внуків. Похорон відбувся 19-го грудня 1975 р. на цвинтарі в Торонто, Онтарі.

Вічна Їй Пам'ять!
Іван Хрін, секретар Відд.

СТЕФАН БАРНА, член УНС Відділ ч. 235 Б-ва св. Михаїла в Росфорд, Огайо, помер 14 січня 1976 р. на 67 році життя. Покійний народився в Фордсіті, Па. Став членом УНСоюзу в 1926 році. Полишив в смутку дружину Йосифу, сина Йосифа, дочку Дарію, брата Михаїла, 4-ох внуків, і 2 сестри. Похорон відбувся на цвинтарі Калварі Семетері в Толедо Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Михайло Бобер, сер. Відд.

СТЕФАН ЯРОШ, член УНС Відділу ч. 224 Т-ва Просвіта в Сейлем, Масс., помер 24-го грудня 1975 р. в наслідок покалічення автом при переході вулиці, на 68-му році життя. Покійний народився в Блаірсвілле, Па. Став членом УНСоюзу в 1948 році Полишив в смуту жену Анну, синів Ярослава і Івана, братів Івана в Торонто, о. мітрата Михаїла в Катесвілле Па. і Йосифа в Польщі та 2 сестри Катерину і Софію на Україні й ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 27 грудня 1975 р. на цвинтарі Грінлавн в Сейлем, Масс.

Вічна Йому Пам'ять!
Йосиф Ірха, секрет. Відд.

ЙОСИФ АНДРУСЕЧКО, член УНС Відділу ч. 155 Тов. Зап. Січ в Перт Амбой, помер 31 грудня 1975 р. на 84-му році життя. Покійний народився в селі Лучків, повіт Сянок, Західна Україна. Став членом УНСоюзу в 1917 році. Полишив в смуту дружину Марію, синів Михаїла, Йосифа, Івана і Стефана, 3 дочки Катерину, Розалію і Дороті, 8 внуків і 3 правнуки. Похорон відбувся 3-го січня 1976 р. на цвинтарі укр. кат. в Перт Амбой, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Михайло Фединишин
Секретар Відділу

ІВАН МАКОГОН, член УНС Відділу ч. 336 Товар.Сокіл в Клівленді, Огайо, помер 3-го січня 1976 р. на 77-му році життя. Покійний народився в селі Анастасівка, Дніпропетровськ, Україна. Став членом УНСоюзу в 1951 році. Полишив в смутку дружину Наталію і сина Симона. Похорон відбувся 6 січня 1976 р. на цвинтарі св. Андрея в Бавнд Бруку, Ню Джерзі.

Вічна Йому Пам'ять!
Григорій Кісіль, секр. Від.

МАРТА БРАВН, членка УНС Відділу ч. 94 ім. Маркіяна Шашкевича в Гемтремк, померла 30 грудня 1975 р. на 67-му році життя. Покійна народилася в Гемтремк, Міч. Стала членкою УНСоюзу в 1936 році. Полишила в смутку мужа Томаса Л. Бравн. Похорон відбувся 2-го січня на цвинтарі Форест Лаун — Голливуд Гіллс в Лос Анжелесі, Каліф.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ПЕТРО САМОТІС, член УНС Відділу ч. 473 Т-ва ім сот. Ю. Головінського в Монтреалі, помер 11 вересня 1975 р. на 65-му році життя. Покійний народився в Лубянках, Україна. Став членом УНСоюзу в 1958 році. Полишив в смутку дружину Олю, дочок Евгенію і Ярославу та три внуки. Похорон відбувся 15 вересня 1975 р. на цвинтарі в Монтреалі.

Вічна Йому Пам'ять!
Віра Бойт, секретар Відд.

КСЕНЯ ДУРИЧ, членка УНС Відділу ч. 336 Тов. Сокіл в Клівленді, Огайо, померла 25 серпня 1975 р. на 88-му році життя. Покійна народилася в Боринці Церковній, Вібрка, Україна. Стала членкою УНСоюзу в грудні 1924 року. Полишила в смутку дочку Стелу, сина Стефана, 4 правнуки. Похорон відбувся 30 серпня 1975 р на Бруклин Гайтс цвинтарі в Клівленд, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
Григорій Кісіль, секр. Від.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 29-го ЛЮТОГО 1976 р.

АСТОРІЯ, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. о. Миколая 5-ий Відд. о год. 5-ій по пол. в церковному приміщенні при 37-09 31-ша вул. Проситься чл. прибути, вирівняти чл. вкладки, вислухати звітів управи і взяти участь в обговоренні Відділових справ. — Управа.

РОЗШУК

ШАБЛІЙ МИКОЛА ФЕДОРОВИЧ

з села Даниловець, р-н Зборів, пошукує родина. Про ближчі інформації писати на адресу:
Mychajlo Korowyk
97 Oakwood Avenue
West Hartford, Conn.

ТАРЗАН, Ч. 7434. Тарзан старається рятувати друзів

AS THE EARTH TREMBLES BENEATH HIM, TARZAN REALIZES THE STAMPEDING BUFFALOES ARE HEADING TOWARD HIS WAZIRI FRIENDS...

WITHOUT HESITATION HE DRIVES HIS STEED ONTO THE HERD'S FLANK IN A VALIANT EFFORT TO DIVERT ITS COURSE...

Коли Тарзан відчув, що під ним дрижить земля, то збагнув, що тікаючі буйволи прямують в сторону його приятелів Вазірів...

...Він без вагання спрямовує свого коня у стадо буйволів, стараючись змінити напрям їхнього бігу...